Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 24 (108) Jouluk. 30 p:nä. 1932

Sisältö

1932

Valtion Kustannusliike KIRJA

LENINGRAD

Kiirehtikää tilaamaan

KOMMUNISTI

NKP(b):n Leningradin ja Karjalan aluekomiteain poliittis-taloudellinen aikakausjulkaisu

vuodeksi 1933

Elämme ajankohdassa, jolloin kapitalismin kaikki ristiriidat ovat kärjistyneet äärimmilleen, jolloin kapitalismin suhteellinen vakaantuminen on päättynyt ja ollaan siirtymässä sotien ja vallankumousten uuteen vuoroon.

SNTL:ssa on suoritettu loppuun sosialismin perustan rakentaminen. Kysymys „kuka kenet" on ratkaistu sosialismin hyväksi sekä maaseudulla että kaupungissa. Kohta alkavan toisen viisivuotiskauden aikana tulevat luokat yleensä hävitetyiksi.

Tällaisena aikana on jokaiselle poliittiseen ja yhteiskunnalliseen toimintaan osallistuvalle välttämätöntä tutustua mahdollisimman perusteellisesti poliittisen, taloudellisen ja kulttuurielämän eri kysymyksiin.

Kommunistin tarkoituksena on valaista Neuvostoliitossa, Suomessa ja Amerikassa asuville suomenkielisille työläisille ja talonpojille sosialistisen rakennustyömme suuria kysymyksiä, kapitalismin luhistumisen ilmiöitä, puolueen historiaa ja politiikkaa, teollisuuden ja maatalouden kehitystä, kulttuurivallankumouksen kysymyksiä, taistelua ideologisella rintamalla jne. Pätevien asiantuntijain avustuksella lehti seuraa kapitalismin pulan ja proletariaatin vallankumousliikkeen kehitystä Suomessa, Amerikassa, Länsi-Europassa, Kiinassa, Intiassa jne.

Kommunisti ilmestyy v. 1933 entisessä koossaan, **kaksi kertaa kuukaudessa** kunkin kuukauden puolivälissä ja lopussa. Entistä enemmän tulee se kiinnittämään huomiota Karjalan ja Leningradin alueen suomenkielisten seutujen elämään, näillä alueilla tapahtuvan sosialistisen rakennustyön ja puolueemme tehtävien konkretisoimiseen niiden erikoisuuksien valossa sekä näiden tehtäväin täyttämisen kontrolloimiseen. **Kommunisti** antaa näinollen apua puolue- ja neuvostotyöntekijöille heidän käytännöllisessä työssään.

Kommunistin avustajina toimii laaja joukko tunnettuja puoluetyöntekijöitä, talousmiehiä ja muuta aktiivia eri puolilla Neuvostoliittoa ja Suomessa sekä Amerikassa. Lisäksi julkaistaan lehdessä runsaasti arvokkaita käännöksiä Neuvostoliiton ja ulkomaiden huomattavien puoluetovereiden kirjoituksista.

Lehden tilaushinnat ovat:

12 kk.	14:40	Ulkomailla 20% korotus
6 „	7:20	
3 „	3:60	
1 „	1:20	
Yksityisnumerot	—:60	

Kun lehtemme kutakin numeroa otetaan vain rajoitettu painos ja irtonumeroiden saanti sen vuoksi on, varsinkin pitemmän ajan kuluttua k. o. numeron ilmestymisestä, epävarmaa, kehoitamme niitä, jotka haluavat saada lehtemme säännöllisesti, tilaamaan sen mieluummin koko vuodeksi kerrallaan tai ainakin puoleksi vuodeksi. Siten lukija hankkii itselleen takeen lehtensä jokaisen numeron saamisesta.

Kaikki puolue-, ammattiliitto-, nuorisoliitto-, neuvosto- ja valistustyöntekijät Leningradin alueella ja Karjalassa tilaamaan **Kommunistia!** Tilaukset jätettävä postilaitokseen ennen kunkin kuun 23 päivää.

Järjestöt, asettakaa asiamiehiä levittämään lehteämme!

Lehden tilauksia ja levitystä koskevissa asioissa on käännyttävä VK Kirjan lehtikonttoorin puoleen, os: **Ленинград, Пр. Нахимсона 18**

Kommunistin toimitus

KOMMUNISTI

№ 24 (108)
v. 1932. Joulukuu

NKP(b):n LENINGR. ja KARJALAN ALUEKOMIT. POLIITTISTALOUDELLINEN KUUKAUSIJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD, Harkovskaja 7. V/K KIRJA,

K. LEPOLA

Eräistä vuoden 1932 hankintakamppailun opetuksista

KOMMUNISTIN 17 numerossa selvitettiin vuoden 1932 *viljanhankintakamppailun* merkitystä. Mainitussa kirjoituksessa osoitettiin, että "viljanhankintakamppailun tähänastiset kokemukset ja tulokset, osoittavat, että jotkut paikalliset puoluejärjestöt eivät ole tehneet itselleen selväksi viljanhankinnan koko kansantaloudellista merkitystä eivätkä ole organisoineet työtä taistelujärjestyksessä. Se osoittaa, että eräät paikalliset järjestöt ja viljanhankintakamppailun elimet eivät ole alusta pitäen ottaneet oppia menneen vuoden erehdyksistä. Tämä laiminlyönti on viipymättä korjattava."

Hankintakamppailu Leningradin alueella ja Karjalassa vielä jatkuu, mutta nyt on jo jossakin määrin tilaisuus tarkastella, millä tavalla on korjattu sitä laiminlyöntiä edellisen vuoden erehdyksistä oppimiseen nähden, mistä yli kolme kuukautta sitten edellämainitussa *Kommunistin* kirjoituksessa puhuttiin. Nyt on jo eräiden konkreettisten esimerkkien valossa tarkastettavissa, millä tavalla eri piireissä ja eritoten suomenkielisissä piireissä on järjestetty työ maataloustuotteiden hankintatehtävien toteuttamiseksi.

Mainitussa *Kommunistin* kirjoituksessa jo kosketeltiin sitä puolueemme KK:n ja Neuvostoliiton kansankomissaarien neuvoston päätöstä toukokuun 6 p:ltä v. 1932, jossa m.m. sanottiin:

> "... tunnustaa tarkoituksenmukaiseksi viljanhankintasuunnitelman täyttämisen ja siemenvarastojen muodostamisen päättymisen jälkeen, s.o. tammikuun 15 päivän jälkeen v. 1933 antaa kollektiivitalouksille ja kollektivisteille täydellinen mahdollisuus viljaylijäämänsä esteettömään myymiseen".

Tämä päätös merkitsee ennenkaikkea sitä, että jokaisen kollektiivitalouden ja jokaisen kollektivistin *ensimmäinen velvollisuus on valtion viljanhankintasuunnitelman täyttäminen.* Ja onkin esimerkkejä siitä, että tätä päätöstä on tältä pohjalta lähtien toteutettu laajassa mitassa ja bolshevistisin ottein. *Tatarian autonominen sosialistinen neuvostotasavalta ja Moskovan alue* täyttivät ennen määräaikaa ne velvollisuudet, mitä puolueemme keskuskomitea ja Neuvostoliiton kansankomissaarien neuvosto päätöksessään toukokuun 6 päivältä v. 1932 viljanhankinta- ja siemenvarastojen muodostamistehtäviksi asettivat. Tämä saavutus merkittiin puolueemme KK:n ja Neuvostoliiton kansankomissaarien neuvoston joulukuun 2 päivänä antamalla *päätöksellä* seuraavasti:

"Neuvostoliiton kansankomissaarien neuvosto ja NKP(b):n KK päättävät:

1) Sen johdosta, kun Tatarian autonominen sosialistinen neuvostotasavalta ja Moskovan alue ovat ennen määräaikaa täyttäneet Neuvostoliiton kansankomissaarien neuvoston ja NKP(b):n niille asettamat viljanhankintasuunnitelmat sekä yleensä että eri viljalajien suhteen erikseen, ja ovat turvanneet itsensä siemenillä kevätkylvöjä varten, tästä päivästä lähtien Tatarian autonomisen sosialistisen neuvostotasavallan ja Moskovan alueen kollektiivitalouksille, kollektivisteille ja työtätekeville yksityistalonpojille myönnetään oikeus esteettömästi myydä viljaansa (jauhoina, jyvinä, paistetun leivän muodossa) valtiollisille ja kooperatiivijärjestöille kuin myöskin Tatarian Tasavallan ja Moskovan alueen asemilla ja kauppatoreilla.

2) Tiedoittaa muiden alueiden, aluepiirien ja tasavaltojen kollektiivitalouksille, kollektivisteille ja yksityistalonpojille, että Neuvostoliiton kansankomissaarien neuvoston ja NKP(b):n KK:n päätöksen mukaan toukokuun 6 päivältä v. 1932 niille myöskin tullaan myöntämään oikeus esteettömästi kaupata viljaansa ennen kansankomissaarien neuvoston ja NKP(b):n KK:n aikaisemmin asettamaa määräaikaa, t.s. ennen tammikuun 15 päivää v. 1933, jos näillä alueilla, aluepiireissä ja tasavalloissa vuotuinen viljanhankintasuunnitelma täytetään ennen määräaikaa, samalla turvaten omat siementarpeensa ensi kevään kylvöjä varten.

3) Tiedoittaa kollektiivitalouksille, kollektivisteille ja yksityistalonpojille, että niillä alueilla, aluepiireissä ja tasavalloissa, jotka eivät ole täyttäneet vuotuista viljanhankintasuunnitelmaansa eivätkä ole turvanneet itseään siemenillä kevätkylvöjä varten — kollektiivitalouksien kaupankäyntiä viljalla ei tulla sallimaan ja samalla tiedoittaa siitä, että viljakaupasta näillä alueilla, aluepiireissä ja tasavalloissa tullaan syyttämään keinotteluna Neuvostoliiton TPKK:n ja kansankomissaarien neuvoston elokuun 22 p:nä v. 1932 tekemän päätöksen mukaan.

Neuvostoliiton kansankomissaarien neuvoston puheenjohtaja:

V. Molotov (Skrjabin).

NKP(b):n KK:n sihteeri: **J. Stalin.**"

Tässä päätöksessä on kollektivisteille ja yksityistalonpojille erikoisesti merkille pantavaa sen velvoittava luonne. Paitsi sitä, että Tatarian neuvostotasavallalle ja Moskovan alueelle annettiin oikeus käydä viljakauppaa jo ennen yleisesti asetettua määräpäivää (15/I—1933) siinä samassa osoitettiin, että kaikilla muillakin alueilla, aluepiireillä ja tasavalloilla, jos ne täyttävät viljanhankintasuunnitelmansa ja samalla varaavat omat siementarpeensa ensi kevään kylvöjä varten, on tilaisuus saada samanlaiset viljanmyyntioikeudet. Tämä päätös on muodostunut merkitseväksi tekijäksi viljanhankintatempojen kiihdyttämisessä ja on sillä ollut huomattava merkitys kollektiivitalouksien lujittamisessa ja kollektivisoimisliikkeen edelleen kehittämisessä kaikkialla siellä, missä se on bolshevistisesti joukkojen tietoon saatettu.

Leningradin alueen suomenkielisiä piirejä silmälläpitäen on todettava suurena heikkoutena se, ettei kysymyksessä olevaa päätöstä ole selvitetty hankintatehtävien yhteydessä laajoille joukoille sellaisella päättäväisyydellä, että mainittu päätös olisi muodostunut riittävän tehokkaaksi vipusimeksi työssämme.

Vissejä saavutuksia kuitenkin on. Yksi huomionarvoisempia myönteisiä esimerkkejä Leningradin alueelta on *Valdain piirin esimerkki.* Muistamme miten siellä aikaisemmin kulakkien toiminta muodostui voimakkaaksi. Piirin johtavat elimetkin joutuivat kulakkien haltuun, tai kulakkivaikutuksen alaisiksi. Ja tuloksena tästä oli sen mukaiset seuraukset. Kaikki talouspoliittiset tehtävät jäivät toteuttamatta. Asioita johdettiin kulakkipolitiikan eikä neuvostovallan politiikan mukaisesti.

NKP(b):n Leningradin aluekomitean tarttuessa lujalla kädellä Valdain piirin asioihin, uuden johdon asettamisella ja kulakkijohdon jät-

teiden poistamisella saavutettiin piirissä *myöskin hankintojen alalla* suuria saavutuksia. Näistä kertoo selvää kieltä seuraava päivälehdissä julkaistu tiedonanto.

"Valdai, jouluk. 15 pnä. Tov. Kirovin johtaman NKP(b):n Leningradin aluekomitean välittömällä bolshevistisella johdolla, puolueen päälinjan horjumattoman toteuttamisen pohjalla, poistaen piirien entisen kulakkijohdon jätteet, Valdain puoluejärjestö on saavuttanut suuren joukon voittoja hankintarintamalla: viljanhankintasuunnitelma on täytetty 101 %:lla, perunan hankinnat 101 %:lla, heinän 100 %:lla, pellavan siementen 117 %:lla. Pellavakuidun hankintasuunnitelma on täytetty 67 %:lla, lihan 83 %:lla ja piirin kalastussuunnitelma — 121 %:lla.

Hankintojen aikana on perustettu 29 uutta kollektiivitaloutta. Aikaisemmin perustettuihin ja uusiin kollektiivitalouksiin on viimeisten 3 kuukauden kuluessa liittynyt kaikkiaan 765 köyhää ja keskivarakasta talonpoikaistaloutta.

Vakuutamme NKP(b):n aluekomitealle, että aivan lähipäivinä tulemme saavuttamaan voiton kaikilla jälkeenjääneillä rintamaosilla.

NKP(b):n Valdain piirikomitean sihteeri: Samohvalov.

Piirin Tpk:n puheenjohtaja: Feodorov."

Tämä raportti kertoo huomattavasta saavutuksesta, jos katsomme sitä piirin aikaisemman asiaintilan taustaa vastaan. Tämä tiedoitus kertoo osaltaan myöskin siitä, *että KK:n ja KKN:n joulukuun 2 päivän päätöstä on Valdain piirissä oikein joukoille selvitetty. Ilman tätä ei tällainen käänne olisi ollut mahdollinen.*

Mutta samalla edellämainittu tiedoitus kertoo selvää kieltä oikean puoluejohdon merkityksestä. Se kertoo siitä, että vain *bolshevistisella puoluejohdolla, oikean joukkotyön toteuttamisella on bolshevistiset tulokset saavutettavissa.* Siellä, missä äsken vielä kulakit isännöivät piirin sekä piirin eri kollektiivitalouksien asiain johdossa ja kaikki kollektivisoimisliikkeen ensi saavutukset olivat uhanalaisina, kollektivisoimistyö pysähdyksissä j n e., siellä saadaan nyt oikean työhön tarttumisen tuloksena joukko suuria voittoja hankintarintamalla, perustetaan kolmisenkymmentä uutta kollektiivitaloutta, liittyy lähes 800 talonpoikaistaloutta entisiin kollektiivitalouksiin jne.

Tällaisesta kertoo Valdain piirin esimerkki. Ja se esimerkki velvoittaa kaikkialla tähänastista *moninverroin voimakkaampaan työhön puoluejärjestöjemme lujittamiseksi.* Tämä on nyt keskeinen ja jatkuva iskutehtävämme maaseudulla. Siitä puhumme vielä myöhemmin tässä kirjoituksessamme eräiden suomenkielisten piirien paikallisesimerkkien valossa. Sitä ennen katsaus *Pohjois-Kaukaasian tapauksiin.*

Marraskuun loppupuolella paljastettiin *Pravdassa* joukko tapauksia Pohjois-Kaukaasiasta. Pohjois-Kaukaasian viljava ja suurimerkityksellinen aluepiiri on kauttaaltaan kollektivisoitunut. Kulakkien likvidoiminen on pääpiirteissään loppuun suoritettu. Niiltä on riistetty tuotantovälineiden omistusoikeus. *Mutta kulakkiaineksia jäi jälelle kollektivitalouksiin.* Näiden kollektiivitalouksiin peittäytyneiden kulakkien vaikutus herätti eloon takapajulle jääneiden kollektivistien ja yksityisten talonpoikain keskuudessa pienomistuksellisia ja valtiovastaisia pyrkimyksiä.

Aluepiirien puoluejärjestö ei suhtautunut valppaalla aktiivisuudella näihin ilmiöihin. Ja kuitenkin perusehtona kaikissa tehtävissämme, perusehtona saavutuksissamme hankintakamppailunkin alalla ja samoin kaikkien talouspoliittisten kamppailujen suorituksessa on puoluejärjestöjen oikea asiain tila ja puoluetyön oikea järjestäminen. Tämä tulee kaikkialla selvästi tietää ja sen velvoitukset toteuttaa. Kommunisteilta

vaaditaan bolshevistista luokkavalppautta, vaaditaan leniniläistä lujuutta, tietoista kurinalaisuutta, bolshevistista päättäväisyyttä ja tinkimätöntä sovittelemattomuutta opportunismin kaikenluontoisiin ilmiöihin nähden. Tämä on ja tulee olla aapistotuutta kaikille kommunisteille. Puolueen jäseneltä vaaditaan puolueen päälinjalla pysymistä ja säälimätöntä taistelua kaikkiin puolueen päälinjalta poikkeamisiin nähden sekä ehdotonta uhrautuvaisuutta työväenluokan asialle. Tämä ja vain tämä ratkaisee taistelun saavutukset sosialismin eduksi.

Puolueemme johtava lehti, *Pravda,* osoitti, että tätä ei muistettu Pohjois-Kaukaasiassa. Samalla *Pravda* selvästi ja perusteellisesti asetti esille ne *opetukset,* mitä Pohjois-Kaukaasian esimerkkiin sisältyy. Siinä kirjoituksessa esitettiin miten siellä kulakkien puuhia suorastaan autettiin. Sellaiseen aktiivisesti osallistuivat eräät kelvottomat puolueen jäsenetkin. Nämä liittoutuivat kulakkien kanssa ja näin luisuivat vastavallankumouksellisten leiriin. Vain tästä johtui se tosiasia, että kulakkien alkama jarrutustyö ei tullut Pohjois-Kaukaasiassa heti alkuunsa nujerretuksi.

Pohjois-Kaukaasian puoluejärjestössä ei edes tositeolla käsiteltykään kollektiivitalouksien organisatooris-taloudellista lujittamista koskevia kysymyksiä. Riittämättömästi kiinnitettiin huomiota satoisuuden kohottamiseen. Yliolkaisesti suhtauduttiin korkeampiin maanviljelysmuotoihin ja agroteknillisiin kysymyksiin, vaikka siellä kuten kaikkialla juuri näillä kysymyksillä oikein varteenotettuna on arvaamaton merkitys. Ei järjestetty kollektiivitalouksien aktiivia toimintaan uusissa olosuhteissa. Muodollisesti ja byrokraattimaisesti suhtaannuttiin kollektiivitalouksien kaaderien kasvattamiseen. Ei myöskään mainitun aluepiirin piirijärjestöissä aikanaan kiinnitetty huomiota puoluekurin heikkenemiseen maaseutukommunistien keskuudessa. Ei alunalkaen nopeasti ja päättävästi annettu vastaiskua opportunistiselle häilyväisyydelle ja epäröimiselle. Ei esiinnytty päättävästi jarruttavia aineksia ja niiden liittolaisia vastaan.

Tähän tapaan selitettiin *Pravdan* kirjoituksessa Pohjois-Kaukaasian puoluejärjestön heikkouksia, virheitä ja rikoksia. Samalla osoitettiin suuri joukko yksityiskohtaisia esimerkkejä niistä väärinkäytöksistä ja tuholaismaisista ilmiöistä, mihin tällainen johti. Ja yleis-opetuksena kirjoituksessa sanotaan:

> "Kaikkien puoluejärjestöjen tulee omaksua Pohjois-Kaukaasian opetukset. Luokkavalppautta on kohotettava! Armoton vastaisku on annettava kaikille opportunisteille ja sovittelijoille!
>
> Yhdessä etumaisten kollektivistien kanssa, nojautumalla niihin, kohottamalla koko kollektivistijoukon vallankumouksellista aktiivisuutta taistelussa kulakiston jätteitä vastaan, bolshevikit täyttävät valtion viljanhankinta- ja kylvösuunnitelman."

Näin asetti *Pravda* Pohjois-Kaukaasian opetukset. Se on edelleenkin läksynä. Pohjois-Kaukaasian vakavasti varoittavien esimerkkien varteenottaminen, niiden esimerkkien valossa suoritettavan itsetarkistuksen ja itsekritiikin toteuttaminen — sanalla sanoen *Pravdan opetusten realisoiminen paikallisissa oloissamme Leningradin alueella ja Karjalassa on osoittautunut ehdottoman välttämättömäksi.* On esimerkkejä, jotka osoittavat, että myöskin meidän alueillamme on peruspiirteiltään samantapaista luokkavalppauden heikkenemistä ja kulakkien kelkkaan luisumista. Siksipä näihin opetuksiin on kiinnitettävä mitä valppainta huomiota.

Kuvaavimpana tämänluontoisena esimerkkinä Leningradin alueella on

maataloustuotteiden hankintojen kulku *Strugo-Krasnenskin piirissä.*

Tämän piirin asioihin tarttuivat Leningradin alue-elimet marras-joulukuun vaihteessa lujaotteisesti. Kysymys mainitun piirin maataloushankintojen suorittamisesta oli esillä *NKP(b):n Leningradin alue- ja kaupunkikomiteain sekä alueen kontrollikomitean puhemiehistön yhteisessä istunnossa, jossa päätettiin:*

"Kuultuaan tarkastuksen suorittaneen komissian selostuksen tarkastuksen tuloksista Strugo-Krasnenskin piirissä, joka piiri häpeällisesti jää jälkeen maataloushankintojen suorituksessa, NKP(b):n alue- ja kaupunkikomiteain yhdistetty istunto yhdessä alueen kontrollikomitean puhemiehistön kanssa katsoo, että:

a) sen sijaan, että olisi päättävän bolshevistisesti ja sitkeästi taisteltu kaikkien valtiollisten tehtävien täyttämiseksi määräaikoihin mennessä;

b) sen sijaan, että olisi ryhdytty päättäviin ja tehokkaisiin toimenpiteisiin maataloustuotteiden valtiolle luovuttamista vastaan suunnattua järjestynyttä kulakkisabotaashia vastaan;

c) sen sijaan, että olisi päättävästi ja aktiivisesti taisteltu niitä yksityisiä kommunisteja ja nuorisoliittolaisia vastaan, jotka olivat opportunististen mielialojen vallassa ja jotka eivät tiukasti täyttäneet puolueen ja hallituksen päätöksiä, — piirin puoluejärjestö antoi luokkavalppautensa lamaantua, useissa tapauksissa suosien ilmeistä sovittelevaisuutta kulakiston hännässä laahustavan kollektivistien ja yksityistalonpoikain takapajuisimman osan taholta ilmeneviä etuilu- ja kiskuripyrkimyksiä kohtaan, kykenemättä aikanaan asettamaan omia bolshevistisia työmetoodejansa, vastapainoksi kulakkien järjestyneelle sabotaashille, kykenemättä kohottamaan puolue- ja nuorisoliittosolujen sekä kollektivistiaktiivin taistelukuntoisuutta, kykenemättä järjestämään laajaa joukkotyötä kollektivistien ja yksityistalonpoikien kanssa.

NKP(b):n aluekomitean kolminkertaisista varoituksista huolimatta, m.m. NKP(b):n aluekomitean viimeisen täysistunnon antamasta varoituksesta, NKP(b):n Strugo-Krasnenskin piirikomitea ei niistä tehnyt minkäänlaisia johtopäätöksiä itselleen eikä ryhtynyt minkäänlaisiin ratkaiseviin käytännöllisiin toimenpiteisiin valtion maataloudellisten hankintojen suoritusvauhdin voimistamiseksi.

Lähtien tästä NKP(b):n alue- ja kaupunkikomiteain sihteeristön yhdistetty istunto yhdessä alueen kontrollikomitean puhemiehistön kanssa päättää:

1) Heikon johtamisen vuoksi piirin puoluejärjestön taholta valtion maataloudellisten hankintatehtävien täyttämisen alalla ja mitä törkeimpien poliittisten virheitten vuoksi työssään — tov. Gurjanov (NKP(b):n piirikomitean sihteeri) ja tov. Aleksejev (piirikomitean org. instruktoriosaston johtaja) eroitetaan tehtävistään kykenemättöminä täyttämään heille asetettuja tehtäviä.

2) Ilmeisenä oikeisto-opportunismin vuoksi käytännössä oikeudellisessa tutkijatyössä, mennen se melkein henkilökohtaisiin yhteyksiin saakka kulakkija varakkaisiin aineksiin ja viimemainittujen liehittelyn vuoksi rikollisen kylmäkiskoisen suhtautumisen vuoksi työhön oikeus- ja tutkijaelinten sekä paikallisten hallintoelinten työn valvontaan taistelussa vallankumouksellisen laillisuuden puolesta; byrokraattisen suhtautumisen vuoksi paikallisessa lehdessä "Kolhosnaja Stroikassa" julkaistun rötöksiä paljastavan aineiston tutkimiseen ja sen takia, että ei ryhtynyt aikanaan päättäviin toimenpiteisiin taistelussa sosialistisen yhteisomaisuutemme tuhoojia vastaan — piirin prokuroori Byilinski syrjäytetään työstä ja eroitetaan puolueesta.

Piirioikeuden puheenjohtaja Stanilevski syrjäytetään työstä ja hänen asiansa annetaan alueen KK—TTT:n käsiteltäväksi.

3. Piirilehti "Kolhosnaja Stroikan" toimittaja tov. Tauber, joka ei ole kyennyt täyttämään hänelle asetettuja tehtäviä, eroitetaan työstä.

4. Alueen KK—TTT:n tehtäväksi jätetään tarkastaa piirin TPK:n eri osastot, piirin hankintajärjestöt ja kyläneuvostot niiden johtavan työntekijäkokoonpanon lujittamiseksi.

5. NKP(b):n aluekomitean org-instruktori-, kultprop- ja joukkotyön osastoja kehoitetaan voimistamaan puolueen kasvatus- ja joukkotyötä piirissä.

6. NKP(b):n aluekomitea jyrkästi vaatii NKP(b):n Strugo-Krasnenskin piirikomiteaa ja samalla kaikkia muitakin piirikomiteoita. Piirien toimeenpanevia komiteoita ja hankintajärjes-

töjä päättävästi kohottamaan hankintojen suoritusvauhtia ja säälimättä taistelemaan kulakiston sabotaashia sekä kaikkia rappeutuneita ja kulakkiainesten talutusnuorassa laahustavia kommunisteja ja nuorisoliittolaisia vastaan."

Tutustumalla tuohon päätökseen me näemme, että asian ydin tässäkin kysymyksessä on eräiltä peruspiirteiltään samantapainen kuin Pohjois-Kaukaasian kysymyksessäkin. Tämä NKP(b):n Leningradin alue- ja kaupunkikomiteoiden sekä alueen kontrollikomitean puhemiehistön päätös on tärkeä poliittinen asiakirja. Se on yhä edelleen asetettava myöskin kaikkien suomenkielisten puoluejärjestöjen eteen eräänä tärkeimpänä asiapaperina nyt, *jolloin otamme hankintakamppailun opetuksista osviittaa taistelussa kevätkylvöjen ja sadon kohottamisen puolesta.*

Mitkä olivat suurimmat virheet Strugo-Krasnenskin piirissä? Mihin tekivät piirin puoluejärjestöt ja sen perusrenkaat itsensä vikapäiksi?

Mainitun piirin puoluejärjestöt ja sen useat perusrenkaat, heikensivät luokkavalppauttaan eivätkä bolshevistisella päättävyydellä murtaneet kulakkiaineksien järjestämää maataloushankintojen jarrutusta. Eivät osanneet aikanaan paljastaa ja poistaa puolueen riveistä työväenluokan etuja pettäviä ja luokkaviholliseen yhtyneitä opportunisteja. Eivät kyenneet kohottamaan puolue- ja nuorisoliittosolujen sekä kollektiivitalousaktiivin taistelukuntoisuutta, eivät järjestäneet joukkotyötä. Eivät asettaneet bolshevistisia työmetoodeja kulakkijarrutuksen vastapainoksi ja sen murtamiseksi.

Jokaisen kommunistin ja nuorisoliittolaisen, jokaisen rehellisen työtätekevän maaseudulla ja kaupungeissa tulee tietää ja he epäilemättä tietävätkin sen, että taistelu säännöllisesti ja määräaikoinaan tapahtuvien velvollisuuksien täyttämiseksi proletaariselle valtiollemme on kiertämätön perusehto taistelumme voimakkaalle eteenpäinmenemiselle kaikilla aloilla. Näin ollen siis on myöskin maaseudun kaikkien puoluejärjestöjen taisteltava sen puolesta, että meidän kaikki maaseututyöntekijämme tulevat ymmärtämään opportunistisuuden rikollisuuden, tulevat havaitsemaan sen, kenen asiaa ajavat ne, jotka jatkuvasti laahustavat jälessä hankintarintamalla.

Sen totesivat päätöksissään myöskin mainitun Strugo-Krasnenskin piirin elimet ja järjestöt, mutta sitä ei toteutettu käytännössä.

Hankintakamppailu paljasti luokkavalppauden elävän, käytännöllisen puuttumisen. Paljasti puoluejärjestön johtamiskyvyttömyyden. Uusissa olosuhteissa tulee osata uudella tavalla työskennellä, uudella tavalla johtaa. Tätä oli piirissä *sanoissa* toistettu tuhansia kertoja, mutta *hankintakamppailu muodostui sellaiseksi käytännön kriterioksi, koetinkiveksi, joka paljasti räikeän ristiriidan sanojen ja tekojen välillä.*

Useisiin piirin kollektiivitalouksiin oli tunkeutunut luokkavieraita aineksia. Ja mitä teki piirin johto? Se teki "esimerkiksi kelpaavalla uutteruudella" monilukuisia päätöksiä taistelussa oikeisto- ja "vasemmisto" opportunisteja vastaan, opportunistista käytäntöä vastaan. *Mutta se ei järjestänyt minkäänlaista tarkistusta näiden päätöslauselmien toteuttamiseksi.*

Opportunisteja vastaan "taisteltiin" paperilla, "taisteltiin" runsailla päätöksillä, mutta ei poistettu oikeisto-opportunismia edes piirin oikeus- ja tutkijaelinten työstä, jotka elimet suorastaan kaikin tavoin tukivat kulakkiaineksia ja varakkaita.

Ja mikä oli seuraus kaikesta tästä?

Strugo-Krasnenskin piiri on maataloushankintojen alalla viimeisellä tilalla alueellamme. Ja kuitenkin mainitussa piirissä on jokaisen kylä-

neuvoston yhteydessä yksi, jopa useampikin puolue- ja nuorisoliittosolu. Mikä on tästä johtopäätös? Ainoastaan se, että näiden kyläneuvostojen *kommunistit ja nuorisoliittolaiset ovat olleet kulakin talutusnuorassa ja sen poliittisina suojelijoina.*

Korostimme jo puolueemme johtavissa alue-elimissä tämän kaiken johdosta tehdyn ja edellä esitetyn päätöksen suurta merkitystä. Edelläolevat viittaukset eräisiin tosiasioihin, mainitusta piiristä, osoittavat että sillä on mitä suurin merkitys muuallakin. Päätös opettaa, että kaikkialla on *"säälimättä taisteltava kulakiston jarrutusta sekä kaikkia rappeutuneita ja kulakkiainesten talutusnuorassa laahustavia kommunisteja ja nuorisoliittolaisia vastaan". Tämän varteen ottaminen kuuluu erittäin vakavana velvoituksena myöskin suomenkielisille puoluejärjestöille, sillä monia tämäntapaisia esimerkkejä opportunistisuudesta on tullut esille eri tahoilla Leningradin alueella.*

Eräs tyypillisimpiä esimerkkejä on *Kuivaisten piirin Hipelinmäen tapaus,* tai tapausten sarja, mikä ilmeni jatkuvassa kulakkipolitiikan noudattamisessa. Siellä eivät hankintatehtävät luistaneet eteenpäin marraskuun aikana juuri nimeksikään. Kahden dekaadin ajan pysyivät tulosnumerot muuttumattomina. Kyläneuvoston puheenjohtaja Jefimov vaikutusvaltaisempana henkilönä kyläneuvoston alueella, oli aina valmis — ei työhön hankintarintamalla, vaan kulakkipolitiikan harjoittamiseen ja sen piirielimiltä peittämiseen, joka käänteessä kätevä selittämään, että "Kyläneuvoston alueella ei ole ainoatakaan kulakkia". Ja tosiasia kuitenkin oli, että kulakkitaloudet eivät ainoastaan omalta osaltaan jarruttaneet hankintojen suoritusta, vaan ne johtivat asioiden kulkua juuri tuon kyläneuvoston puheenjohtajan Jefimovin kautta.

Piirielimien järjestämä mainitun kyläneuvostoalueen työn tarkastus paljasti törkeitä tapauksia luokkalinjan rikkomisesta ja luokkasokeudesta. Kulakkeja paljastui useita ja niiden rikollisia tekoja, m.m. hankintasuunnitelmia vastaan tähdättyjä tuli päivänvaloon. Ja kyläneuvoston puheenjohtaja Jefimov on kaikessa mukana — eikä näe kulakkeja!

Tällaiset tosiasiat ovat huutavia esimerkkejä vaatimassa maaseutukyliemme puoluetyön voimistuttamiseen. Nämä tämäntapaiset ilmiöt vaatimalla vaativat tarkoin tutustumaan sekä Pohjois-Kaukaasian että Strugo-Krasnenskin piirin asioiden opetuksiin ja niiden valossa tekemään loppuun saakka bolshevistiset johtopäätökset kaikkien tämäntapaisten ilmiöiden johdosta. Hipelinmäen kyläneuvostonalueella ryhdyttiin Kuivaisten piirijärjestöjen taholta jefimovilaisuuden juurineen kitkemiseksi toimenpiteisiin ja ensimmäiset otteet ovat tuoneet tuloksia, kuten myöhemmin tästä kirjoituksessamme osoitamme. Mutta missään tapauksessa piirien johtavat järjestöt ja elimet enempää kuin paikallisetkaan puoluesolut eivät saa heittäytyä leväperäisiksi ensimmäisten saavutusten jälkeen, vaan tulee juuri niiden saavutusten opettamana moninkertaistuttaa *luokka-valppautta, tulee hinnalla millä tahansa järjestää puolueen johtama oikea joukkotyö käyntiin ja asettaa bolshevistiset työmetoodit käytäntöön.*

Samantapainen esimerkki kuin Hipelinmäellä on *Skuoritsan* kyläneuvostoalueelta *Krasnogvardeiskin piiristä.* Siellä puolueen jäsen *Lempinen* lähti mainitun Jefimovin tavoin kulakkien asioille. Tulokset samantapaiset kuin Hipelinmäelläkin. Puudostin tapaus eräissä suhteissa oli räikeämpikin. Mainittu Lempinen, kyläneuvoston puheenjohtaja, oli

päässyt entisyytensä salaten puolueen jäseneksi ja hän osoittautuikin taitavaksi kulakkikätyriksi. Puoluesolun sihteeri, piirin valtuutettu ja useat puoluejäsenet eivät ehkäisseet tämän kulakkiagentin puuhia ja niinpä olikin seurauksena *Skuoritsan puoluesolun hajottaminen piirielimien toimesta.* Tämäkin tapaus haastaa kaikkialla ottamaan varteen ne opetukset, mitä puolueemme alueelimet Strugo-Krasnenskin piirin asiassa ovat antaneet ja joita päätöksiä jo edellä selostimme. Myöskin Mistolassa ja Troitsemäen puoluesolussa Kuivaisten piirissä ja Esikaupunkipiirin useilla seuduilla sekä Volosovan ja Mujan piireissä on ollut havaittavissa tämäntapaisia luokkasokeuden ilmiöitä, luokkavalppauden täydellisen tyrtymisen merkkejä. Suomenkielisetkin päivälehdet ovat eräistä näistä esimerkeistä kertoneet yksityiskohtaisesti.

On näin ollen itsestään selvää, että Leningradin alueen suomenkielisillä seuduilla on ollut ja yhä on mitä välttämättömämpää se, että kaikkialla todella bolshevistisesti tartutaan kiinni näihin ilmiöihin, lujitetaan puoluetyötä ja kohotetaan joukkojen luokkavalppautta. Näiden tapauksien antama tärkein opetus kehoittaa työhön puoluejärjestöjen lujittamiseksi, taisteluun puoluekurin puolesta, vakavaan, jatkuvaan työhön puoluejäsenten kasvattamiseksi sekä työhön puoluejäsenaineksen puoluekuntoisuuden kaikinpuoliseksi lujittamiseksi. *On kaikkialla siirryttävä hyvistä päätöksistä, vain pelkistä päätöksistä, konkreettiseen työhön.*

Edellä mainituista ja useista samantapaisista heikkouksista huolimatta voidaan osoittaa hankintakamppailun yhteydessä useita saavutuksia, jotka johtuvat puoluejärjestöjen myönteisestä käytännöllisestä toiminnasta. Eräänä myönteisenä tuloksena on mainittava *kollektivistien lukumäärän kasvaminen ja uusien kollektiivitalouksien perustaminen.* Mainitaksemme vain eräitä esimerkkejä voimme osoittaa, että esim. Leningradin Esikaupunkipiirissä on maataloushankintojen yhteydessä perustettu uusia kollektiivitalouksia marraskuussa kuusi ja joulukuun ensimäisenä dekaatina 10, aloteryhmiä kollektiivitalouksien perustamista järjestämään 14, värväysprikaateja 40 ja kollektiivitalouksiin on liittynyt uusia jäsentalouksia köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikain keskuudesta yli 500. Krasnogvardeiskin piirissä on myös tapahtunut kollektivisoimisen voimakasta eteenpäinmenemistä. Hankintojen aikana perustettiin 8 uutta kollektiivitaloutta ja entisiin liittyi jäseniksi 370 talonpoikaistaloutta. Samalla itse hankinnat toteutettiin joulukuun 12 päivään mennessä viljaan nähden 100, lihaan 104, perunaan 106 ja heiniin nähden 111 prosentilla.

Kuivaisten piirissä on liittynyt hankinnoiden aikana kollektiivitalouksiin jäseniä Vartiomäellä, Luuppolassa ja eri puolilla piiriä. Paljon puhuva esimerkki Kuivaisten piiristä on esitettävissä Hipelinmäeltä. Siellä, kuten edellä osoitimme, oli hankintatoiminta kokonaan pysähdyksissä niihin aikoihin, jolloin kyläneuvoston puheenjohtajana oli Jefimov, joka kulakkien esitaistelijana siellä vatkutti "meillä ei ole kulakkeja" ja ruokki piirielimiäkin väärillä tiedoilla. Näin oli. Mutta heti kun piirielimien taholta tartuttiin asioihin tarmolla käsiksi ja syrjäytettiin moiset jefimovit toimestaan, niin, paitsi sitä, että itse hankintatehtävien alalla tapahtui käänne, alkoi *voimakas joukkovirtaus kollektiivitalouksiin.* Hipelinmäen kyläneuvoston alueella liittyi joulukuun alkupuolella kollektiivitalouksiin yli 200 uutta jäsentaloutta.

Myöskin muissa suomenkielisissä

piireissä Leningradin alueella on tämä uusien jäsenten kollektiivitalouksiin liittyminen saanut joukkoluonteen. Samoin Karjalassa. Esim. Aunuksen piirissä, on useilla kylillä uusien jäsenten liittyminen kollektiivitalouksiin ollut verraten vilkasta.

Tässä yhteydessä on sanottava, että Leningradin alueen suomenkielisissä piireissä ei ole joukkosiirtyminen kollektiivitalouksiin saanut aivan sitä laajuutta kuin mitä on tapahtunut alueen eräissä kaikkein edistyneimmissä piireissä. Esim. *Ostrovskin piirissä* joulukuun ensimmäisen dekaadin aikana perustettiin 71 uutta kollektiivitaloutta ja jäseniksi kollektiivitalouksiin liittyi 1.064 talonpoikaistaloutta. Dnon piirissä 37 uutta kollektiivitaloutta ja jäseniksi liittyi 1.040 talonpoikaistaloutta. Kaikkiaan ensimmäisen dekaadin aikana Leningradin alueella perustettiin 392 uutta kollektiivitaloutta ja 8.300 talonpoikaistaloutta on liittynyt kollektiivitalouksien jäseniksi. Ja nämä tiedot on saatu ainoastaan toisesta puolesta alueen piirejä, noin puolet piireistä ovat tässä esitettyjen tietojen ulkopuolella. Tämä osoittaa, että hankintakamppailulla on ollut organisatoorisessakin mielessä kollektivisointia eteenpäin sysäävä joukkoluonne.

Nämä hankintakamppailun yhteyteen kuuluvat ilmiöt eivät saa jäädä huomiota vaille. Joukkoliikehtiminen kollektiivitalouksiin tällä hetkellä osoittaa, että kollektiivitalouksilla on olemassa suuria saavutuksia, *jotka kannustavat yksityistalonpoikia niihin pyrkimään.* Kollektiivitalouksien etevämmyys on käytännön saavutusten kautta selvinnyt yhä useammille talonpojille. Mutta *nimenomaan suomenkielistä joukkotyötä silmälläpitäen on suoraan sanottava, että kollektiivitalouksien saavutuksien konkreettista selvittämistä yksityistalonpoikien laajoille joukoille on hankintakamppailunkin yhteydessä toteutettu kerrassaan riittämättömästi.* Ei ole kylliksi laajassa mitassa saatettu saavutuksia joukkojen tietoon. Ei ole selvitetty sitä taistelua, mitä on käyty niiden saavutuksien hankkimiseksi.

Hankintakysymystäkin silmälläpitäen nähdään kollektiivitalouksien etevämmyys monella tavalla. Työn tuottavaisuus on kohonnut. Tulokset kollektivistien työstä yksityistalonpojan työhön verrattuna ovat suorastaan käänteentekeviä. Lähtemättä tällä kerralla esittämään yksityisesimerkkejä otamme pikasilmäystä varten esille Leningradin Esikaupunkipiirin. Viime keväänä oli mainitussa piirissä kollektivisoimisprosentti 43. Nyt hankintakamppailun aikana se on kasvanut, niin että tällä hetkellä piirin talouksista kuuluu yli puolet kollektiivitalouksiin. Mutta viime kevään ja kesän työkautena, kuten sanottu oli piirin talonpoikaistalouksista vain 43 % kollektiivitalouksissa. Kuitenkin piirin sosialistisella sektorilla ovat saavutukset yksityistalonpoikiin verraten monin verroin tuloksellisemmat. Piiri on kasvitarhatuotanto piiri. Ja piirin vihannes- ja kasvitarhatuotannosta kuuluu sosialistiselle setorille 95 %. Perunatuotannosta 80 %. Kollektiivitalouksien ansiota on se, että kasvitarha- ja vihannestuotanto piirissä kohosi vuodesta 1930, jolloin se oli 20,000 tonnia, vuoteen 1932 mennessä 65,000 tonniin. Tänä syksynä piiri myi hankintojen yhteydessä valtiolle perunaa ja vihanneksia 19.000 tonnia.

Samanlaisia esimerkkejä voidaan kertoa tuotantosaavutuksista Kuivaisten piiristä. Piirin maatalous-tuotannossa on kollektiivitalouksien osuus jo tällä hetkellä yli 90 %. Kuivaisten piirin saavutuksiin ja tehtäviin on tilaisuus tutustua piirin TpK:n puheenjohtajan tov. Pie-

tarisen kirjoittaman, äskettäin ilmestyneen kirjasen avulla.

Nämä viittaukset eräisiin myönteisiin tosiasioihin osoittavat, että tämän hetken *joukkoliittymistä kollektiivitalouksiin on tarkasteltava kollektivisoimisen vakuuttavien saavutuksien taustaa vastaan.* Ne voitot ovat suurimerkitykselliset. Mutta olisi väärin jos aliarvioisimme niitä puutteita, heikkouksia ja vaikeuksia, joita yhä on tiellämme kulkiessamme eteenpäin yhä suurempien voittojen luomiseksi. *Tuo joukkoliittyminenkin lisää tehtäviämme, vaatii vastuunalaisuuden tehostamista.*

Hankintakamppailun opetuksien hyväksikäyttämiseen on juuri nyt kevätkylvöihin valmistautumisen yhteydessä erikoinen syy. Bolshevistisella suorasukaisuudella on arvioitava ja arvosteltava niitä puutteita ja heikkouksia, mitä meillä on. Vain näin voidaan osoittaa työmme ahtaat paikat ja heikot kohdat. Ja vain näin voidaan tarttua oikeisiin renkaisiin, joihin tarttuminen nyt on välttämättömyys hyökätessämme eteenpäin uusien voittojen saavuttamiseksi, vain näin voidaan työskennellä ja johtaa uusien olojen vaatimalla uudella tavalla.

Nyt on myöskin maataloudellisten tehtäväimme keskiönä, käytännöllisen työn perusrenkaana *taistelu laadun puolesta.* Se tulee ottaa käytännöllisen työn keskiöksi kevätkylvöihin valmistautumisessa. Taistelu *sosialistisen sadon puolesta, taistelu satotuloksien kohottamisen ja laadullisesti hyvin järjestetyn työn puolesta ovat ne, joihin nyt täysi huomio. Hankintakamppailun kokemuksista ja opetuksista on kevätkylvökamppailussamme paljon hyötyä, mutta ainoastaan ehdolla, että asetetaan ne kokemukset laajan joukkotyön yhteydessä bolshevistisesti esille.*

Tämä kaikki on otettava varteen. On muistettava, että ennenkaikkea meidän Neuvostoliiton suomenkielisten, jotka rakennamme ja lujitamme sosialistista maatalouttą aivan lahtarimaailman rajakylillä, ennenkaikkea meidän on oikein tajuttava se tosiasia, että ellemme me johda puoluejärjestöjemme kautta tarmokkaasti ja valppaasti kollektiivitalouksiamme, niin niitä tunkeutuvat johtamaan meille vieraat ainekset. Se on tullut osaksi esimerkein osotetuksi niiden tapausten yhteydessä, joista edellä kerroimme.

Emme saa myöskään unohtaa sitä, että *kulakkivaikutusta levitetään välittömästi pappien toiminnan kautta.* Esim. nyt n.s. joulunvieton yhteydessä ovat papit, eritoten suomenkieliset papit, nämä vastavallankumouksen palkkasoturit tehneet työtään meidän talouspoliittisia kamppailujamme vastaan. Päivälehdet ovat osoittaneet, että juuri niillä kylillä, missä meidän luokkarintamaamme kuuluvien yksilöjen luokkavalppaus heikkeni ja eräät vastuunalaiset puoluejäsenetkin menettivät luokkanäkönsä, (Skuoritsa ym.) juuri siellä ennenkaikkea papit apureineen harjoittivat hankintatehtäviämme jarruttavaa työtään. Skuoritsan Lempinen y.m. sentapaiset ovat pappien henkiystäviä. Tämäkin osaltaan osoittaa, että jos missä, niin meidän alueemme suomenkielisillä kylillä, joissa suomenkielinen papisto saa ohjeensa välittömästi rajantakaiselta lahtariviholliselta, meidän on tätäkin tosiasiaa silmälläpitäen kiinnitettävä moninkertainen huomio luokkataistelurintamamme lujittamiseen ja luokkavalppautemme terästämiseen.

Hankintakamppailujen opetuksista voidaan lopulliset yhteenvedot vetää vasta sen jälkeen, kun hankintatehtävät on kaikilta osiltaan suoritettu. Mutta jo nyt antavat saavutetut kokemukset monia arvokkaita ope-

tuksia. Nämä opetukset on huomioitava ja varteenotettava ennenkaikkea kevätkylvöihin valmistautuessa. Hankintakamppailu on alusta loppuun kaikkine saavutuksineen ja vaikeuksineen näyttänyt, mitä meillä on tehty, mitä on laiminlyöty ja mitä on nyt tehtävä, jotta me kevätkylvöissä ja seuraavan vuoden hankintatehtävissä suoriudutaan suurin voitoin. *Hankintakamppailun voitokas päättäminen on yksi oleellinen osa kevätkylvöihin valmistautumisesta. Viljanhankintatehtävän täyttämisen kanssa on toteutettava omien siemenvarastojen hankkiminen. Se on puolueemme ja hallituksemme tinkimätön ohje. Siispä jo tässä suhteessa liittyy hankintatehtävä ja eräs kevätkylvöihin valmistautumisen perustehtävistä eroittamattomasti toisiinsa.*

Ja Leningradin alueella on nyt täytetty viljanhankinta asetettujen suunnitelmien mukaisesti. Näinollen *on täytetty ensimmäinen ehto, joka sisältyy siihen puolueen KK:n ja Neuvostoliiton KKN:n päätökseen, jonka kirjoituksemme alussa esitimme.* Valtion hankinnat alueen mittakaavassa on täytetyt. Se oli ensimmäinen ehto. Mutta se toinen ehto, *omien kevätkylvöjen siemenviljalla turvaaminen on vielä täyttämättä.* Ja se ehto on ehdottomasti täytettävä, täytettävä nopeasti, määrällisesti ja laadullisesti. Samalla on jatkettava kasvavalla tarmolla viljan y.m. hankinnoita siellä, missä suunnitelmat vielä ovat täyttämättä.

Puolueen asettama tehtävä, *kollektivisoinnin loppuun suorittaminen on tämän vuoden aikana toteutettava.* Kahden seuraavan vuoden kuluessa on täyskollektivisoinnin pohjalla asiallisesti toteutettu maaseudun kapitalistisen osan likvidoiminen.

Bolshevistisesti eteenpäin uusiin voittoihin puolueen johdolla. Maaseudun puoluetyötä tehostamaan. Oppimaan etumaisilta piireiltä ja etumaisilta kollektiivtalouksilta ja toteuttamaan etumaisten esimerkkiä laajassa mitassa käytännössä. Tätä ei saa unohtaa. Eteenpäin toiselle viisivuotiskaudelle. Hankintakamppailun virheistä ja saavutuksista on otettava oppia valmistautuessamme toisen viisivuotiskauden ensimmäisen kevään bolshevistisiin kevätkylvöihin.

Työkurin lujittaminen ja työläisten varustelun uudelleen järjestely

VIIME AIKOINA ovat hallituksemme ja puolueemme keskuskomitea julkaisseet kaksi päätöstä, joilla tulee olemaan huomattava merkitys työkurin lujittamiseen ja työläisten varustelun parantamiseen nähden. Toinen niistä on hallituksen marrask. 15 p:nä antama päätös, joka koskee aiheettomia työstä poissaoloja ja jossa määrätään, että jos työntekijä «on vaikkapa yhdenkin päivän ilman pätevää syitä työstä poissa, joutuu hän eroitettavaksi laitoksesta tai virastosta, häneltä kielletään oikeus käyttää hänelle kyseessäolevan laitoksen tai viraston työntekijän ominaisuudessa annettuja elintarve- ja teollisuustavarain ostokortteja ja myöskin otetaan häneltä pois oikeus asua kysymyksessäolevan laitoksen tai viraston taloista annetussa asunnossa». Toinen taas on hallituksen ja puolueen keskuskomitean jouluk. 4 p:nä antama päätös, jossa määritellään useita toimenpiteitä tehdashallintojen oikeuksien laajentamiseksi työläisten varus-

teluun nähden ja korttijärjestelmän parantamiseksi.

Nämä molemmat päätökset, myöskin ensimmäinen, ovat kiinteänä osana puolueemme käymässä taistelussa työtätekevien elintason kohottamiseksi. Varustelun parantamisen eräänä tärkeimpänä ehtona on työn tuottavaisuuden kohottaminen. Tällä alalla meillä on suuria repeämiä. Työn puutteellisen järjestämisen ja johtamisen ohella on näihin repeämiin huomattavana syynä se, että suuri osa työläisiä on vielä kapitalismin ajalle ominaisten tottumusten vallassa, suhtautuu työhön kapitalismin ajalta perityllä tavalla. Tässä ei ole mitään ihmeellistä, kun ottaa huomioon työväenluokkamme kokoonpanon. Teollisuutemme nopean nousun johdosta on työväenluokkaamme viime vuosina virrannut miljoonittain uusia aineksia talonpoikaiston ja muiden ei-proletaaristen väestökerrosten keskuudesta. Heissä istuvat vielä vahvasti kapitalismin perintönä säilyneet pienomistajatottumukset ja pikkuporvarillis-individualistiset katsomukset. He eivät ole vielä käyneet proletaarisen työkurin koulua, se ei ole vielä uudestimuokannut heitä. On luonnollista, että he tällöin toistaiseksi säilyttävät myös suhteessaan työhön entiset tapansa ja tottumuksensa. Se tuottaa kansantaloudellemme suuria tappioita. Siitä on havainnollisena todisteena aiheettomien työstä poissaolojen määrä ja niiden teollisuudelle aiheuttama tappio. Sen laajuuden toteamiseksi esitämme muutamia P r a v d a s s a julkaistuja kuvaavia numeroita.

V. 1931 tuli jokaista tehdasteollisuudessa työskentelevää työläistä kohden 5,96 päivää työstä poissaoloja ilman pätevää syytä ja rakennusteollisuudessa tämä luku kohosi kokonaista 10,79:aan. Teollisuudessa ja rakennustyömailla, liikennettä lukuunottamatta, oli vuoden kuluessa ilman pätevää syytä menetetty yhteensä lähes 62 milj. ihmistyöpäivää, t s. sellainen määrä työpäiviä kuin jos 234 tuh. henkilöä ei olisi kokonaiseen vuoteen ollut lainkaan työssä. Mitä merkitsee 234 tuh. henkilöä? Vastauksen havainnollistamiseksi riittää mainita, että mustassa metallurgiassamme työskentelee kaiken kaikkiaan 235 tuh. henkilöä ja Donin koko hiilialueella 270 tuh. henkilöä. Näin suunnaton oli siis pätevättä syyttä hukattujen työpäivien määrä 1931. Kun arvioi sen aiheuttamain tuotemääräin menetyksen rahassa, niin nousee summa lähes 1.600 milj. ruplaan. Tämä summa vastaa — kahden Dneprin kombinaatin hintaa! Tappio ei ole todellakaan vähäinen.

Huomattavaa on että etutila aiheettomissa työstä poissaoloissa on rautamalmi-, hiili-, turve- ja rakennusteollisuudella. Tällä ilmiöllä on omat syynsä. Se johtuu osaksi siitä, että juuri näillä aloilla työskentelevät työläiset ovat vähimmin kuriin tottuneita, mutta etupäässä kuitenkin siitä, että taistelua työkuririkkomuksia vastaan käydään näillä teollisuusaloilla kehnoimmin kuin missään muualla.

Päättymässä olevan vuoden aikana ei tilanne aiheettomiin työstä poissaoloihin nähden ole lainkaan parantunut, vaan vieläpä huonontunutkin.

Aiheettomien työstä poissaolojen tuotannolle aiheuttamat vauriot eivät supistu yksistään siihen, että määrätty osa työläisiä jää tuotannosta pois. Ne vaikuttavat sen ohella desorganisoivasti koko tuotantoprosessiin. Varsinkin niillä tuotantoaloilla, joissa työ on järjestetty konveijerisysteemin mukaan, on aiheettomien työstä poissaolojen vaikutus erittäin tuhoisa. Kaiken lisäksi työstä poissaolot synnyttävät henkilövastuuttomuutta, kun työstä pois olevien tilalle on pakko asettaa satunnaisia hen-

kilöitä. Ja henkilövastuuttomuus taas, kuten tunnettua, on teollisuutemme menestyksellisen kehittymisen pahimpia jarruja.

Nämä seikat kiistattomasti osoittavat, kuinka vakavia ja laajakantoisia tappioita aiheettomat työstä poissaolot tuottavat ja kuinka suuri merkitys on taistelulla niiden poistamiseksi. Aiheettomien työstä poissaolojen lopettaminen on lujan työkurin välttämätön ehto. Luja työkuri on työn tuottavaisuuden kohoamisen mitä tärkein edellytys, ja työn tuottavaisuuden kohoamiselle rakentuu työtätekevien elintason vakava ja nopea paraneminen, se on sen perusta. Siksi hallituksen päätös, joka tähtää aiheettomien työstä poissaolojen lopettamiseen, kytkeytyykin taisteluun työtätekeväin elintason kohottamiseksi, esittää siinä huomattavaa osaa.

Voidaan sanoa, että proletaarista työkuria toteutettaessa ei muka tarvitsisi eikä saisi käyttää pakkoa, jota hallituksen päätös vississä määrässä edellyttää. Voidaan ajatella, että proletaarinen työkuri ei tunne mitään pakkoa. Asia ei ole niin. «Me olisimme», sanoi Lenin, «naurettavia utopisteja, jos kuvitteleisimme, että tällainen tehtävä (ankaran kurin ja työtätekevien itsekurin noudattaminen) olisi toteutettavissa ilman pakkoa. Tällaista tehtävää ei voida lainkaan toteuttaa ilman pakkoa.»

On totta, että edetessämme sosialismin tiellä pakon ainekset tulevat työkurin ja yhteiskunnallisen kurin noudattamisessa vähenemään ja tulevaisuudessa kokonaan katoamaan. Mutta vielä ne eivät ole käyneet tarpeettomiksi. «Meidän täytyy lopuksi», puhui tov. Stetskii XVII puoluekonferenssissa, «kiinnittää huomiotamme käytännölliseen työhömme ja taisteluumme uuden yhteiskunnallisen kurin puolesta, joka tulee yhä vapaaehtoisemmaksi, tietoisemmaksi, mutta jonka lujittamiseksi meidän täytyy vielä käyttää varmistuttamismenetelmien ohella, jotka esittävät yhä suurempaa osaa, myöskin pakotusmenetelmiä, jotka myöhemmin tulevaisuudessa tulevat kokonaan häviämään.» Se seikka, että porvarilliset tavat ja tottumukset elävät vielä voimakkaina työväenluokan eräissä piireissä ja että ne saavat jatkuvasti uutta elinvoimaa työväenluokkaan muista väestökerroksista siirtyvien uusien ainesten mukana, tekee pakotusmenetelmien käyttämisen varmistuttamismenetelmien ohella välttämättömäksi. Tätä välttämättömyyttä korostaa vielä se, että työväenluokkaan on viime aikoina kulkeutunut sosialistiselle rakennustyölle suorastaan vihamielisiäkin aineksia, entisiä kulakkeja y.m., jotka määrätietoisesti häiritsevät työkuria m.m. edistämällä työstä poissaoloja ja yllyttämällä niihin. «Työläisten eri ryhmäin pienomistajatottumukset», kirjoitetaan Pravdassa, «luokkana likvidoitujen ainesten anarkistinen hillittömyys ja kulakkien häntyreiden tuhotyö — siinä on aiheettomien työstä poissaolojen perusta ja lähde. Näihin ryhmiin on suhtauduttava erikoisella tavalla. Mutta olisi naurettavaa ajatella, että sosialistisen kurin aikaansaaminen näissä oloissa olisi mahdollista ilman pakkoa.»

Olisi kuitenkin aivan väärin sekoittaa pakon käyttämistä sosialistisilla työlaitoksilla kapitalistisissa tehtaissa ja työlaitoksissa noudatettavaan pakolliseen kuriin. Ne ovat kaksi toisilleen vastakkaista aivan eri asiaa.

Työkuri kapitalistisissa tuotantolaitoksissa on todellakin pakkokuria sanan oleellisimmassa mielessä. Se on keino, jolla kapitalisti tehostaa työläistensä riistäntää. Työläisen omat intressit eivät häntä siihen vähääkään sido, vaan sen alle alistumisen sanelee yksinomaan kapitalistin harjoittama pakotus. Sosialistinen työkuri

on sitävastoin työläisten tietoista kuria. Se pohjautuu työläisten vapaaehtoiseen pyrkimykseen kohottaa työn tuottavaisuus korkeammalle tasolle kuin kapitalismin aikana, koska työläiset tietävät tämän olevan «kapitalismia korkeamman yhteiskuntajärjestyksen luomisen perusehdon» (Lenin). Tämä pyrkimys ilmeneiksen sosialistisessa kilpailussa ja iskuruudessa. Ne valtaavat yhä laajempia joukkoja, kasvattaen niitä vapaaehtoiseen, tietoiseen kuriin. Yhä suuremmat työläisjoukot oppivat tuntemaan itse itsensä teollisuuden isänniksi ja tämän tietoisuuden elähdyttäminä tukevat ja kannattavat uutta sosialistista työkuria. Näin loppujen lopuksi pakkokeinoja on käytettävä vain niihin nähden, jotka poroporvarillisilla yksityisillä kiskuripyyteillään pyrkivät hajoittamaan työläisten tuotannollista kuria.

Hallituksen päätös aiheettomista työstä poissaoloista tulee olemaan vipusimena taistelussa lujan työkurin ja samalla työtätekevien elinehtojen jatkuvan parantamisen puolesta. Se on proletariaatin luokkatoimenpide, jolla se suojelee luokkaintressejään kulakkien ja kaikenlaisten muiden kapitalististen jätteiden tuholaispyrkimyksiä vastaan. Se on huomattava askel jokaiselle työläiselle tunnetun sosialismin periaatteen — «joka ei työtä tee, hänen ei syömänkään pidä» — toteuttamiseen. Tämän päätöksen merkitystä lujittaa ja täydentää hallituksen ja puolueen keskuskomitean viimeinen päätös työläisten varustelun uudelleen järjestämisestä ja korttijärjestelmän parantamisesta.

Sosialismin periaatteesta: «Joka ei työtä tee, hänen ei syömänkään pidä», seuraa, että tuotteiden jaon täytyy tapahtua suoritetun työn määrän ja laadun mukaan. Tämän sosialismin periaatteen johdonmukainen käytännössä toteuttaminen on kiinteässä yhteydessä työn tuottavaisuuden kohottamisen kanssa. Meillä on lukemattomia esimerkkejä siitä, kuinka tämän periaatteen rikkominen, pikkuporvarillisten samanlaistamispyrkimysten seuraaminen palkan maksussa on vaikuttanut vahingollisesti tuotannon kulkuun. Sama vaikutus on tasasuhtaisella tuotteiden jakelulla, mikä valitettavasti on hyvin yleinen ilmiö kauppa- ja kooperatiivijärjestöissämme. Tavaravarastoja myydään usein ollenkaan välittämättä mainitusta periaatteesta. Seurauksena on, että kansantalouden kaikkein tärkeimmätkin alat ja laitokset saattavat joutua samaan asemaan vähemmän tärkeiden kanssa ja että laiskurit ja lorvailijat saavat hankituksi itselleen enemmän kulutustavaroita kuin säännöllisesti työskentelevät iskurityöläiset. Täten hävitetään jakelun alalta se kiihotin, joka kannustaa työntekijää kohottamaan ammattitaitoaan, pyrkimään vastuunalaisempiin tehtäviin ja aloille ja yleensä parantamaan työskentelyään. Selvää on, että tämä vaikuttaa työn tuottavaisuuden kohottamiseen nähden kielteisesti.

Hallituksen ja puolueen keskuskomitean päätös tähtää tämän epäkohdan poistamiseen. Sen tarkoituksena on työläisten varustelun organisation parantaminen, elintarpeiden jakelun kiinteämpi yhdistäminen tuotannollisiin intresseihin ja tirehtöörien valtuuksien laajentaminen varusteluasioissa.

Useat päätöksessä luetellut raskaan ja kevyen teollisuuden laitokset erotetaan eri ryhmäksi. Tehdaskooperatiivit näistä tehtaista ja laitoksista poistetaan ja niiden tilalle järjestetään tehdaskaupat, jotka ovat ankarasti suljettuja kysymyksessä olevassa laitoksessa työskentelemättömiltä. Tähän saakka on tehdaskooperatiivien varustettaviin sisältynyt suuri joukko sellaisiakin aineksia, jotka eivät tehtaassa työksentele. Tehdas-

kooperatiivien varustelussa on ollut tuhatmäärin laiskureita ja lentureita, jotka ovat jo kauan sitten poistuneet tuotannosta. Tällaisesta vahingollisesta seikasta tehdään nyt loppu.

Suurteollisuuden niissä laitoksissa, joihin suljettuja tehdaskauppoja ei järjestetä, sekä myöskin rautateillä, jää kulutuskooperatiivijärjestelmä edelleen voimaan, mutta sen alalla määrätään päätöksessä pantavaksi toimeen useita uudistuksia. Suljetut kooperatiivit alistetaan Tsentrosojusin ja sen elinten rinnalla tehdashallintojen alaiseksi ja suljetun kooperatiivin puheenjohtaja määrätään toimimaan tuotantolaitoksen johtajan apulaisena työläisten varustelu:asioissa.

Suuri merkitys on päätöksessä määritellyillä toimenpiteillä korttijärjestelmän parantamiseksi. Korttien (ostokirjojen) antaminen työläisille ja heidän perheilleen siirretään tehdashallinnoille ja suoritetaan palkanmaksuluetteloiden mukaan. Laitoksesta erotetut velvoitetaan pikaisesti palauttamaan elintarvekorttinsa ja ostokirjoilla keinottelu ja niiden väärinkäyttö rinnastetaan kriminaalirikoksiin.

Hallituksen ja puolueen keskuskomitean päätöksillä on työn tuottavaisuuden kohottamisen ja työläisten varustelun parantamisen välineillä suuri taloudellis-poliittinen merkitys. Samalla ne omaavat huomattavan poliittis-kasvatuksellisen merkityksen. Ne osallistavat taisteluun uuden työkurin kehittämisen puolesta työläisten perusjoukot, kasvattavat työläisiä ymmärtämään, että he eivät työskentele kapitalisteille, vaan itselleen. Tehtaat ja työlaitokset puhdistetaan rappeutuneista aineksista, jotka koettavat imeytyä työväenluokkaamme. Sosialismin tärkein tehtävä — työkurin turvaaminen — ratkaistaan bolshevistisesti.

Olisi virheellistä luulla, että nämä päätökset toteutuisivat itsestään. Taistelu työkurin puolesta sosialistisissa laitoksissa, taistelu pikkuporvarillista lorvailua ja samapalkkaisuutta vastaan, taistelu työn ja kulutuksen kontrolloinnin puolesta on omalaatuisensa uusi luokkataistelun muoto. Se vaatii valppautta, tarmoa ja peräänantamatonta sitkeyttä.

Käytäntö on nyt jo osoittanut näiden päätösten toteuttamisessa ilmenevän hidastelua, kiertelyä ja vääristelyjä. Useissa tuotantolaitoksissa esim. edelleenkin siedetään aiheettomia työstä poissaoloja, vedoten siihen, että työstä erottaminen niiden vuoksi johtaa työvoiman puutteeseen. Tosiasia kuitenkin on, että aiheettomat työstä poissaolot lisäävät työvoiman tarvetta ja että siis taistelu niitä vastaan on eräs keino työvoiman puutteen poistamiseen. Toisissa laitoksissa ei taas noudateta sitä neuvostoelinten vaatimusta, että parantumattomia työstäeroitettuja ei saa 6 kuukauden aikana ottaa uudelleen työhön. Tällainen menettely johtaa siihen, että työstä erotettu parantumaton lorvailija voi vaikeuksitta päästä heti työhön toiseen laitokseen ja useinpa vielä samaankin laitokseen. Taistelu aiheettomia työstä poissaoloja vastaan menettää tämän vuoksi paljon tehostaan. Joissakin laitoksissa taas ovat k.o. asetuksen julkaisemisen jälkeen «aiheelliset» työstä poissaolot huomattavasti kasvaneet. Kun tosiseikat osoittavat näiden «aiheellisten» poissaolojen syiden usein olevan kaikkea muuta kuin päteviä, osoittaa se laitosten johdon olevan haluttoman taistelemaan lorvailua ja aiheettomia työstä poissaoloja vastaan.

Kaikkia näitä ilmiöitä vastaan on tiukasti taisteltava. Tuotantolaitosten johtajilta on vaadittava bolshevistista tinkimättömyyttä asetuksen noudattamisessa. Samalla on kuitenkin muistettava, että tässä tarvitaan

myöskin selostustyötä. Hallinnolliset toimenpiteet yksinään eivät riitä aiheettomien työstä poissaolojen lopettamiseen. Niiden välttämättömyys ja merkitys on selitettävä työläisille, varsinkin niille, jotka ovat vasta äskettäin tulleet tuotantoon.

Hidastelua ja vääristelyä ilmenee myös työläisten varustelun järjestelyä koskevan hallituksen ja puolueen keskuskomitean päätöksen toteuttamisessa. Eräissä laitoksissa on havaittavissa pyrkimys syrjäyttää työläisten kontrolli kauppoihin nähden. Tällaiset päätösten vääristely-yritykset on jyrkästi torjuttava. Päätöshän edellyttää ei työläiskonrollin heikentämistä, vaan sen voimistamista ja tehostamista. Työläiskontrollin, kooperatiiviaktiivin ja työläisten joukkoluontoisen itsetoiminnallisuuden on esitettävä isoa osaa puolueen ja hallituksen päätösten nopeassa ja oikealla tavalla suoritettavassa täytäntöönpanossa.

Puolue- ja ammattiliittojärjestöjen on taisteltava uudelleen järjestelyn mekaanista toimittamista vastaan. Niiden on mobilisoitava työläisjoukot auttamaan tehdashallintoa tuotannollisten tukikohtien, itsehankintojen, ostokirjojen ja tavaravarastojen parhaimman jakelun edelleen kehittämiseksi, kontrolloimaan kauppojen ja luetteloitsijain työtä j.n.e.

Agitatiolla, propagandalla, joukkojen järjestämisellä ja bolshevistisella taistelulla takaamme näiden tärkeiden päätösten käytännössä toteuttamisen, takaamme sosialistisen rakennustyön tempojen jatkuvan kehityksen ja kasvun.

V. KRIZMAN

Neuvostokonerakennusteollisuuden kehitys

(*Loppu*)

Dieselmoottoreihin nähden vuoden 1932 tuotanto-ohjelma oli suunniteltu yhteisteholtaan 521.020 hevosvoimaksi, mikä tekee 165,6 % vuoden 1931 todelliseen tuotemäärään verrattuna. Vuoden 1932 tuotanto-ohjelma edellyttää rakennettavaksi mahtavan suuria dieselmoottoreita, voimateholtaan 9—12 tuhatta hevosvoimaa kukin aggregaatti. Rinnan näiden määrällisten saavutusten kanssa meillä on tuotanto-ohjelman täyttämisessä havaittavissa myöskin huomattavaa laadullista edistystä dieselmoottorien rakentamisen alalla. Dieseleiden rakenne ja niiden koneisto on saatu huomattavasti helpommaksi ja niiden paino 1 hevosvoimaa kohden käsittää nykyään keskimäärin 70—80 kg, 100—150 kg asemesta vanhempimallisissa dieseleissä. Polttoaineen kulutus yhtä hevosvoimaa kohden on nykyään noin 165—175 kg entisten 200—220 asemesta vanhempimallisissa dieseleissä jne.

XVI puoluekokous osoitti erikoisestikin työkoneiden ja -penkkien rakennusteollisuuden suuren merkityksen teollisuuden kehitykselle:

> "Teollisuuden eteen asetettujen kaikkien tehtävien ratkaiseminen, — sanotaan puoluekokouksen päätöksissä, — on mahdollista vain konerakennusteollisuuden ja erikoisesti juuri t y ö v ä l i n e t e o l l i s u u d e n joudutetun kehittämisen perustalla".

Viisivuotissuunnitelman ensimmäisten kolmen vuoden aikana on erilaisten työvälineiden ja työpenkkien rakentamisessa päästy vakaviin tuloksiin niin määrällisesti kuin laadullisestikin.

Vuonna 1931 alettiin rakentaa seuraavia kolmea uutta työvälinetehdasta:

revolverikoneiden tehdasta, jonka rakennuskustannukset tulevat käsittämään 26,2 milj. ruplaa, tullen se kahdessa vuorossa työskenneltäessä valmistamaan 6.000 revolverityöpenkkiä ja kaikkein uudempimallisia puoliautomaattisia koneita;

freeseritehdasta Nishnij-Novgorodiin (nykyiseen Gorjkin kaupunkiin), tullen sen rakennuskustannukset käsittämään noin 30 milj. ruplaa ja on se suunniteltu valmistamaan kahdessa vuorossa työskenneltäessä 9.300 freeserikonetta;

porauskoneita valmistavaa tehdasta Harkoviin, ollen se suunniteltu tuottamaan radikaali-porakoneita ja moniteräisiä porakoneita.

Tämän lisäksi on jo laskettu käyntiin aivan ensiluokkaisesti kalustettu freeseritehdas Moskovassa.

Kaikki nämä tehtaat tulevat suuruutensa ja työvälineistönsä täydellisyyden ja kalustonsa laadun puolesta olemaan Europan parhaimpia.

Vuonna 1913 metallien leikkuukoneiden kotimainen tuotanto oli 3.327.000 ruplaa. Ensimmäisinä Lokakuun vallankumouksen jälkeisinä vuosina ja aina vuoteen 1926 saakka työpenkkien ja -koneiden rakentamisen alalla kehitys kulki verraten hitaasti eteenpäin. Vasta vuodesta 1928—29 alkaen tämä teollisuusala alkaa kasvaa ja kehittyä nopeasti. Nykyään työvälineiden tuotantoyhtymään «Stankoobjedinenijeen» kuuluvat tehtaat valmistivat v. 1928—29 työpenkkejä ja erilaisia koneita 8.500.000 ruplan arvosta. Ne olivat etupäässä yksinkertaisia, vanhanaikaisia viilari-, höylä-, pora-, sorvi- ja terotuskoneita. Vuosi 1931 oli käänteen vuosi neuvosto-työvälineteollisuutemme kehityksessä. Erikoisen työpenkki- ja työkaluteollisuuden yhtymän muodostaminen antoi ensi kerran mahdollisuuden ryhtyä organisatoorisesti ja teknillisesti kokoamaan hajanaista, pirstottua ja teknillisesti takapajuista työvälineteollisuuttamme.

Vuonna 1931 työvälineteollisuuden yleistuotanto koko Neuvostoliitossa kohosi 40 milj. ruplaan, mikä ylittää melkein 12-kertaisesti metallien muokkauskoneiden sodanedellisen tuotannon. Yksistään mainittuun «Stankoobjedinenijeen» kuuluvat tehtaat antavat vuosittain tavaratuotteita 28,9 milj. ruplan arvosta, eli 350 % siihen verrattuna, mitä ne antoivat v. 1928—29. Tämä valtava määrällinen kasvu rinnan valmistettavien tuotteiden laadullisenkin parantumisen kanssa on kuitenkin vielä kerrassaan riittämätöntä, sillä se ei ehdi pysyä kansantalouden nopeasti kasvavien tarpeiden tasalla.

Sitä varten, että kykenesimme täyttämään NKP(b):n XVII konferenssin ohjeet konerakennusteollisuuden tuotannon laajentamisesta vähintäin 3—3,5 kertaisesti toisella viisivuotiskaudella, on työvälineteollisuuden tuotantotason, johtavana renkaana koko konerakennusteollisuudessa, sivuutettava huomattavasti konerakennusteollisuuden kaikkien muiden alojen yleinen kehitysvauhti. Repeämä tällä rintamaosalla tulee estämään kansantalouden kaikkien muidenkin alojen kehitystä. Työvälineteollisuuden, tuon konerakennusteollisuuden ensimmäisen alan, on «saavutettava ja sivuutettava» etumaiset kapitalistiset maat.

Kokonaisuudessaan otettuna työvälineteollisuus jää vielä huomattavasti jälkeen teollisuuden ja liikennelaitoksen kasvavista vaatimuksista ja siten suuresti rajoittaa kansantalouden useiden alojen, erittäinkin konerakennusteollisuuden, vieläkin nopeavauhtisempia kehitysmahdollisuuksia. Pääsyynä työvälineiden ja työpenkkien tuotannon jälkeenjäämiseen on tuotannollisen tukiperustan suppeus, sillä ennen vallankumousta ei Venä-

jällä tuotettu laisinkaan työvälineitä ja työpenkkejä. Ja siitä huolimatta kaikkien v. 1931 «Stankoobjedinenijeen» kuuluneiden tehtaiden, jotka ovat työvälineiden perustuottajia maassamme, peruspääoma oli 26 milj. ruplaa. Suuri huomio v. 1931 kohdistettiin rakenteeltaan nykyaikaisempien konemallien valmisteluun ja niiden joukkotuotantoon siirtymiseen. Niiden uusien konemallien, joita maamme tarvitsee aivan lähiaikana yleinen lukumäärä lähentelee 200.

Vuodesta 1932 alkaen lasketaan sarjatuotantoon aina 15 saakka uusirakenteisia konemalleja.

Siitä äärettömän suuresta lisäkasvusta huolimatta, minkä vuoden 1932 tuotanto-ohjelma edellyttää vuoden 1931 tosiasialliseen tuotantoon verrattuna, maamme metallileikkuukoneiden kysynnän tyydyttämisprosentti jää yhä edelleen alhaiseksi. Koko Neuvostoliitossa on v. 1932 suunniteltu tarvittavan yhteensä 90.000 työkonetta, silloin kun kaikkien työvälinetehtaiden yleinen tuotanto-ohjelma edellyttää koko Neuvostoliitossa yhteensä tuotettavan vain 22.000 työkonetta, mikä kykenee tyydyttämään vain 28,7 % kaikesta työvälineiden ja työpenkkien tarpeesta.

Tämä työvälineitä valmistavien tehtaiden tuotannon erittäin pieni prosenttisuhde tarpeisiin verrattuna signalisoi kärkevästä välttämättömyydestä, ensiksikin, kaikin voimin ja keinoin jouduttaa tuotannon omaksumista ja kehittymistä jo toimivissa sekä v. 1932 käyntiin laskettavissa tehtaissa, ja toiseksi, jouduttaa pääomasijoituksia uusien tuotannollisten tukikohteiden rakentamiseksi, ensitilassa juuri raskaiden metallimuokkauksen työvälineiden, joita ei vielä lainkaan tuoteta Neuvostoliitossa, valmistamista varten. Rinnakkaisesti työvälineteollisuuden kehityksen kanssa on myöskin kehityttävä pikkutyökaluja tuottavan teollisuuden. Kahden äärettömän suuren spesialisoidun tehtaan, «Freeserin» ja «Kaliberin», käyntiin laskeminen sysää voimakkaasti eteenpäin maamme turvaamista omilla työkaluilla.

Vuonna 1932 konerakennusteollisuutemme tulee tyydyttämään kansantalouden tarpeet seuraavasti. Suurimman prosentin koko kansantalouden tarpeiden tyydyttämisestä muodostaa liikkuvan kaluston ryhmä (91,6 %) ja spesiali-tuotantokaluston ryhmä (69,8%). Tässä suhteessa me olemme saavuttaneet koko joukon kieltämättömiä saavutuksia ja tuloksia, jotka antavat jo v. 1932 useihin konelajeihin nähden mahdollisuuden melkein kokonaan vapautua ulkomaista riippuvaisuudesta.

Suurin ominaispaino maamme teollisuuden tyydyttämisessä ulkomailta tuotettavilla koneilla ja kalustolla on työvälineistön tuonnilla metallien muokkausta varten (38,2%), senjälkeen tuodaan eniten konekalustoa kaasujen ja nesteiden kehitystä varten (21,8%), spesiali-tuotantovälineistöä (15 %), puunjalostuskoneita (14 %) ja lämmitys-voimakalustoa (12,1 %).

On erikoisesti alleviivattava, että v. 1932 on erikoisen suuri huomio kohdistettava konerakennusteollisuuden sellaisten alojen, kuten pumppuja prässikoneiston yms. rakentamisen kehittämiseen.

* * *

Tuloksena suoritetusta suuresta työstä nykyisten konerakennustehtaiden rekonstruoimiseksi ja tämän alan uusien tehtaiden rakennusohjelman täyttämisestä v. 1932 Neuvostoliittomme konerakennusteollisuus tulee saavuttamaan sellaisen tuotannollisen tehon, että edellemme jäävät enää Saksa ja Pohjois-Amerikan Yhdysvallat. Ja kaiken tämän ohella traktoriteollisuuden ja maatalouskoneiden tuotantoon nähden Neuvostoliitto on jo nykyään ensimmäi-

sellä tilalla Euroopassa, eikä kulu kuin 2—3 vuotta, kun se tulee kohoamaan Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen tasolle sen pulan edelliseenkin tasoon verrattuna. Sellaiset tehtaat, kuten Harkovin ja Stalingradin traktoritehtaat, kuten AMO:n autotehdas Moskovassa, kuulaakeritehdas ym. ovat tehtaita, jotka edustavat maailman tekniikan viimeisimpiä saavutuksia. Sellaisia tulevat olemaan myöskin Tsheljabinskin traktoritehdas, Uralin ja Kramatorskin raskaan konerakennusteollisuuden tehtaat ym. Mutta sellaisetkin «vanhat» tehtaat, kuten Putilovin tehdas, Stalinin nimelle omistettu metallitehdas ja koko joukko muita, ovat rekonstruoinnin vuosina niihin sijoitetun konekaluston mahtavuuteen ja korkeaan laatuun nähden suurimpia tehtaita koko Euroopassa.

Näiden vuosien aikana saavutettujen tulosten pohjalla neuvostokonerakennusteollisuudella onkin toisella viisivuotiskaudella edessään suuri työ, kyetäkseen täyttämään ne tehtävät, joita puolue ja hallitus sille asettavat johtavana teollisuusalana koko kansantaloutemme kaikessa uudestirakentamisessa.

Toiseen viisivuotiskauteen me siirrymme valtavin saavutuksin konerakennusteollisuuden alalla. Mutta tämä ei suinkaan merkitse sitä, ettei meidän enää tarvitseisi rakentaa uusia konerakennustehtaita. Eipä suinkaan, päinvastoin — me tarvitsemme yhä enemmän uusia työkalutehtaita, automobiilitehtaita jne. Mutta nyt me jo tulemme niitä rakentamaan ja kehittämään niiden työtä verrattomasti paljon lujemmalla ja laajemmalla perustalla kuin 3—4 vuotta takaperin.

Toisen viisivuotissuunnitelman tulee tuoda mukanaan päättäviä parannuksia ja muutoksia myöskin itse neuvostomaamme nykyisten konerakennustehtaiden rakenteeseen. Tähän saakka meidän konerakennustehtaamme on rakennettu itseensä sulkeutuneiksi kombinaateiksi, jolloin jokainen tehdas omaa täyden komplektin erilaisia työosastoja ja verstaita: pajan, valimon, teräsvalimon ja muita valmistusverstaita sekä mekaanisen ja kokoonpanoverstaan. Tämän järjestelmän me olemme perinneet kapitalismilta. Vain kapitalismin oloissa tuotetaan ääretön määrä erimallisia koneita, jotka on kuitenkin kaikki tarkoitettu samaa tarkoitusta varten, ottamatta lainkaan huomioon koko kansantalouden tarpeita ja etuja.

Sosialistisen konerakennusteollisuuden kehityksen on tapahduttava toiseen suuntaan. Monilukuisten samanluontoisten konemallien lukumäärän supistaminen mahdollisimman vähiin, vain kansantalouden vaatimuksia vastaavasti — kas tämä on asetettava neuvostokonerakennusteollisuutemme kehityksen perustaksi. Aikojen kuluessa muokatut kymmenet ja sadat melkein samanlaiset konemallit on yhdistettävä yhdeksi konetyypiksi, joka yhdistäisi itsensä kaikkien tähän saakka käytännössä olleiden samanluontoisten koneiden myönteiset puolet ja edullisuudet. Täten, samalla kun vähenee monilukuisten melkein samanlaisten konelajien lukumäärä, sitä vastaavasti kasvaa samalla tuotettavan konekaluston määrä ja tulee mahdollisuus järjestää näiden koneiden yhtämittainen ketjutuotanto. Yhtämittainen, «keskeytymätön» ketjutuotanto, sovellutettuna käytäntöön tuotannon kaikilla aloilla, on sosialistisen tuotantotavan perustana konerakennusteollisuudessa.

"Eräs kaikkein tärkeimpiä tekijöitä teollisuuden kaikilla aloilla on tuotannon yhtämittaisuus.

...Siellä, missä valmistettava esine voi keskeytymättä kulkea koneiden avulla koko muokkausprosessin ensimmäisestä viimeiseen vaiheeseen saakka, siellä kaiken todennäköisyyden mukaan

tullaan valmistamaan parhaimpia tuotteita ja vähemmillä kustannuksilla..." (Karl Marx).

Nyt, kun tuotantoa järjestetään sosialistisesti ja koko kansantaloutta kehitetään suunnitelmallisesti, meillä on täydet mahdollisuudet ottaa käytäntöön meille välttämättömien konelajien tällainen tuotantotapa. Kaikkien tekniikan viimeisten saavutusten sovelluttaminen käytäntöön ja yhtämittaisen konveijerijärjestelmän käytäntöönottaminen on mahdollista vain suurissa teollisuuslaitoksissa, joissa valmistetaan suuri määrä samanlaisia tuotteita. Tehtaiden nykyisen rakenteellisen järjestelmän oloissa meidän on käytettävä suuret määrät varoja verraten pienten erilaisia koneen osia valmistavien verstasosastojen rakentamiseen, jolloin nimenomaan juuri liian pienen tuotemäärän vuoksi ei voida laajasti sovelluttaa käytäntöön automaattisia konveijerijärjestelmän tuotantotapoja. Tehtaita suurennettaessa ja yhdistettäessä sekä ketjutuotantoa järjestettäessä näiden puolivalmisteita tuottavien osastojen tuotanto muuttuu itsestään itsenäisiksi yhtämittaisiksi ketjutuotannoiksi. Eri konerakennustehtaissa ovat samanlaisten verstasosastojen teknologiset prosessit paljon enemmän toistensa kaltaisia, kuin saman tehtaan eri osastojen teknologiset prosessit. Esim. kahden eri tehtaan valimoverstaiden koko talous, henkilökunnan ammattitaitoisuus, töiden järjestely ym. ovat paljon lähempänä toinen toisiaan kuin esim. valimo ja mekaaninen kokoonpanovertas samassa tehtaassa. Siksi konerakennustehtaiden edelleen kehittymisen on tapahduttava ei vain itse tehtaiden spesialisoimisen ja yhteistoiminnallistamisen tietä valmistamiensa tuotteiden samanlaatuisuuden mukaan, mutta myöskin eroittamalla niiden eri osastoja itsenäisiksi tuotantoyksiköiksi ja yhteistoiminnallistamalla niiden tuotantoja yleisemmin muiden tehtaiden samanlaisten osastojen kanssa. On muodostettava erikoinen verkosto piirien tai tuotantoalojen mitassa varustamaan konerakennustehtaita puolivalmisteilla keskusvalimoista, keskitetyistä teräsvalimoista, keskitetyistä pajalaitoksista jne. Konerakennustehtaiden on muodostuttava tehtaiksi, jotka edelleen mekaanisesti muokkaavat ja panevat kokoon puolivalmisteita ja koneiden osia, joita ne saavat erikoisesti niitä tuottavilta tehtailta*).

Nykyään tehtaiden teknillisen johdon huomio hajoittuu monilukuisiin spesialialojensa puolesta erilaisiin verstasosastoihin. Ylläesitetyn spesialisoimisen avulla sensijaan tehtaan teknillisen henkilökunnan koko huomio keskittyy vain samanluontoisiin tuotantoprosesseihin, joka tekee mahdolliseksi antaa parempaa ja konkreettisempaa johtoa, ohjausta, ja luo entistä edullisemmat olosuhteet ja mahdollisuudet kyseessäolevan erikoisalan spesialikaaderien kasvatukselle.

Alku neuvostokonerakennusteollisuutemme tällaiselle järjestetylle pantiin jo v. 1931—32. Nykyään jo lasketaan käyntiin kaksi keskusvalimoa (Moskovassa ja Leningradissa) ja parhaillaan suunnitellaan vielä rakennettavaksi useita uusia keskitettyjä valimolaitoksia.

Mekaaniset k o k o o n p anotehtaat, jotka on spesialisoitu tuottamaan vain määrätynlaista tuotantokalustoa, tulevat myöskin pitkälle kehitettävän tyypillistämisen, standarttisoimisen ja normalisoimisen johdosta joutumaan varsin oleellisten ja suurten rekonstruointimuutosten alaiseksi. Kapitalistisissa tehtaissa syvälle juurtunut käytäntö, joka pakottaa luomaan suuren määrän rakenteeltaan mahdollisimman erilaisia, mahdollisimman «originaalisia» konelajeja,

*) Tekijän kanta tässä kysymyksessä kaipaa laajempaa keskustelua.

vaikeuttaa suuresti eri koneosien standarttisoimista ja normalisoimista. Eikä suinkaan tässä vielä kaikki, kapitalistisessa maailmassa koko joukko tehtaita puuhailee yhtämittaisesti erikoisesti valmistaakseen omiin koneisiinsa sellaisia osia, joita heidän kanssaan kilpailevat tehtaat eivät kykenisi helposti valmistamaan. Tämä on selvitettävissä sillä, että varsin huomattava osuus tehtaiden työssä lankeaa ei ainoastaan valmiiden koneiden, mutta myöskin varaosien valmistamiselle, ollen nämä varaosat tavallisesti huomattavasti kalliimpia kuin samat osat valmiiksi kootuissa koneissa.

Maamme sähköistäminen antaa mahdollisuuden luopua kokonaan yhteisistä vauhtihihnoista eri työpenkkeihin ja siirtyä tehokkaampaan ja edullisempaan yksilölliseen sähkönjohdatukseen jokaiseen työpenkkiin erikseen. Tuotannon järjestely keskeytymättömän ketjutuotannon pohjalle vaatii vastaavasti tuotannon palvelemista kuljetuskoneistolla — konveijereillä, ilmaradoilla ym. Siis myöskin tehtaiden sisäisten kuljetuslaitteiden valmistuksessa tulee konerakennusteollisuuden osuuden suuresti kohota ei vain määrällisessä suhteessa, mutta myöskin uusimallisten konerakenteiden luomiseksi, jotta työläisen työpaikka yhtämittaisessa tuotantoprosessissa tulisi kaikin puolin automaattisesti palvelluksi.

Samoin on konerakennusteollisuuden taattava täydelleen sellaisten tuotantoalojen kuin malmi- ja vuoriteollisuuden, naftatuotannon, rakennusteollisuuden ym. työprosessien mekanisoiminen. Suuri edistys on saatava aikaan myöskin konerakennusteollisuuden niillä aloilla, jotka tyydyttävät työtätekevien elinolo- ja jokapäiväisiä tarpeita. Puolueen päätösten mukaisesti on luotava mitä monipuolisimpia konelajeja ravinto- ja nautintoaineteollisuutta, saunoja ja pesulaitoksia, ompelu- ja jalkinetehtaita, kirjapainoja, paperitehtaita ym. varten ja järjestettävä näiden koneiden tuotanto. Suuret tehtävät on konerakennusteollisuudella edessään myöskin kontrollointi- ja mittauslaitteiden tuotannon alalla, sillä niillä on erittäin suuri osuutensa nykyajan tekniikassa korkean laadun turvaamiseksi teollisuustuotteille ja tuotantokustannuksien supistamiseksi (välineistöä teknillistä kontrollia, työvoiman käytön valvontaa y.m. varten). Erikoisen suuri merkitys tässä suhteessa on lämpö-voimalaitteiden, lämmön, ilmanpaineen, kosteuden sekä höyryn ja kaasun käytön automaattisten säännöstelylaitteiden ym.) joukkotuotannon järjestämisellä toisen viisivuotiskauden aikana. Eikä lainkaan pienempi merkitys tule myöskään olemaan vauhtinopeuden mittauslaitteiden (automobiilien matka mittarien, tahoskooppien ym.) ja erilaisen laboratoriovälineistön joukkotuotannon järjestämisellä toisella viisivuotiskaudella. Täsmällisen tekniikan tähän alaan tullaan toisella viisivuotiskaudella kiinnittämään aivan erikoinen huomio.

Käsitys siitä, kuinka suuri tuleekaan olemaan neuvostokonerakennusteollisuuden tehtävä toisella viisivuotiskaudella sellaisten uusien tuotantoalojen omaksumisessa ja järjestämisessä, jotka takaisivat Neuvostoliitolle taloudellisen riippumattomuuden, voidaan saada vaikkapa siitä, että yksin konekaluston rakentamiseksi 26—27 teollisuusryhmää (kemiallista ja naftateollisuutta, metallurgiaa, metsä- ja paperiteollisuutta, ravintoaineteollisuutta ym.) varten tulee valmistaa noin 3.000 uutta konelajia tai muuta aivan uusimallista välineistöä, tullen niistä kemialliselle teollisuudelle yli 300 uutuutta, malmien jalostusta varten — 220, valimoita varten — 180, metsä- ja paperiteollisuutta sekä puunjalostusta varten — 230, ravintoaineteollisuuden 11—12 eri ryhmää varten — noin 1.000 uusimallista ko-

netta tai laitetta jne. Kaikkien näiden uusien tuotantojen järjestämisen on summittaisten ennakkolaskelmien mukaan yksin v. 1937 annettava maallemme vähintäin 2½—3 miljaardin ruplan arvosta sellaista uutta konerakennusteollisuuden tuotetta, jota ei vielä ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana tuotettu lainkaan.

Sellaisista teknologisista työprosesseista, joiden on aivan lähimpinä vuosina päästävä mitä laajamittaisemmin käytäntöön neuvostokonerakennusteollisuuteen, on erikoisestikin merkittävä hitsausmenetelmä metallien muokkauksessa. Imperialistisen sodan vuosista alkaen nämä työmenetelmät ovat Euroopassa ja Amerikassa levinneet yhä laajempaan käyttöön. Aluksi sähköhitsausta sovellutettiin melkein yksinomaan vain korjaustöihin. Huomattava määrä epäkuntoon joutunutta liikennevälineistöä — vetureita, rautatievaunuja, laivoja ym. pakotti etsimään uusia työmuotoja, jotka jouduttaisivat korjaustöiden suoritusta. Ja tällaiseksi työmenetelmäksi osottautui sähköhitsaus. On mielenkiintoista merkitä, että sähköhitsauksen synnyinmaana oli juuri entinen tsaari-Venäjä, joka ei kuitenkaan kyennyt riittävän hyvin arvioimaan ja käyttämään hyväkseen tämän työmenetelmän kaikkia etuisuuksia. Meillä myöskin ensialussa sähköhitsaus tuli laajaan käyttöön korjausverstaissa, erittäinkin kulkulaitosasiain kansankomissariaatin toimesta, joka ensimmäisenä alkoi laajasti sovelluttaa sähköhitsausta käytäntöön. Nykyään ei konerakennusteollisuudessa enää ole ainoatakaan alaa, jossa ei sähköhitsausta käytettäisi. Suuri säästäväisyys, rekonstruoinnin yksinkertaistuminen, sen helpottuminen, teknologisten työmenetelmien helpottuminen — mikä kaikki on seurauksena sähköhitsauksen käytäntöönotosta, pakottaa meitä juurruttamaan sitä erittäin laajasti käytäntöön. Vuosien 1931—32 kuluessa me laskemme käyntiin suuren määrän tehtaita, jotka tulevat valmistamaan erikoisesti kaasu- ja sähköhitsauksen välineistöä, happoa, karbidia ym.

Pajatyön alalla on saatava laajasti leviämään tamppimuottaus sekä kuumennetusta että kylmästä metallista, ja on sen kaikissa tapauksissa, jolloin on valmistettava suurempi määrä samanlaisia kappaleita astuttava avoimen takomisen tilalle. Jähmeään metallimuokkaukseen nähden, rinnan sen yksinkertaistamisen kanssa, tuloksena eri koneosia valmistavien verstasosastojen työn järkiperäistämisestä ja standarttituotannon järjestämisestä, on saatava laajasti käytäntöön aivan erikoislujilla laatuteräksillä (esim. pobjedit-nimisellä teräksellä) varustettuja metallien leikkuukoneita. Tieteellisten tutkimusinstituuttien edessä on tehtävänä löytää sellaisia terässekotteita, jotka antaisivat mahdollisuuden käyttää vieläkin laajemmin hyväksi sähköhitsausta.

Bolshevikkien armeija tulee leniniläisen keskuskomiteansa johdolla täyttämään suuren historiallisen tehtävänsä ja pääsemään siihen, että toisella viisivuotiskaudella Neuvostoliitto tulee «muuttumaan maasta, joka tuo ulkomailta koneita ja työvälineitä, maaksi, joka itsenäisesti valmistaa koneita ja työvälineitä, siten että tulee lopullisesti taatuksi Neuvostoliitolle taloudellinen itsenäisyys, joka suojelee sitä muodostumasta kapitalistisen maailmantalouden lisäkkeeksi» (XVII puoluekonferenssin päätöksistä).

M. MITIN

Spinoza ja marxilaisuus

I

KIRJOITUKSESSAAN "Marxilaisuuden kolme päälähdettä ja sen kolme *perusosaa*" *Lenin* kirjoitti: "Marxin oppi joutuu koko porvarillisen (niin virallisen kuin myös liberaalisen) tieteen mitä suurimman vihan ja kammon kohteeksi koko sivistyneessä maailmassa, mikä pitää marxilaisuutta jonakin vaarallisena lahkona." Edelleen Lenin alleviivaa, että porvarillinen tiede ei muuten voikaan suhtautua marxilaisuuteen, sillä porvarillinen tiede puolustaa palkkaorjuutta, kun marxilaisuus taas julisti leppymättömän taistelun kapitalistista riistoa vastaan.

Nykyisellä kaudella, jolloin kapitalismin ristiriidat ovat äärimmilleen kärjistyneet, jolloin kapitalismin suhteellinen vakaantuminen on päättynyt ja siirrymme luokkien ja valtioiden välisten suurten yhteentörmäysten uuteen vuoroon, on proletariaatin taistelulla myöskin ideologisella alalla kapitalismia vastaan poikkeuksellinen merkitys. Viimeisten kahden kolmen vuoden aikana ulkomailla ilmestyneet tuotteet ovat todistuksena siitä silmittömästä vihasta ja kauhusta, jota dialektisen materialismin kehitys ja laajeneminen synnyttää kapitalistisessa maailmassa. "Vasemmisto" sosiali-fasisti *Max Adlerin* v. 1931 ulkomailla julkaisema kirja — *Materialistisen historiankäsityksen oppikirja* — on julkaisuissammme saanut jo ansaitsemansa arvion. Tämä Adlerin kirja on alusta loppuun saakka idealistinen ja on se tähdätty varsinaisesti Leninin *Materialismi ja empiriokritisismiä* vastaan. Kantilais-machilaiselta näkökannalta lähtien Adler tappelee leniniläistä heijastumis-teoriaa vastaan, dialektista materialismia vastaan. Porvariston luokkatilausta täyttäen Adler häpäisee kaikella tavoin materialismia, raivaten tietä idealistiselle taantumukselle.

Kapitalismin suhteellisen vakaantumisen kaudella puolittain unohduksiin jäänyt *Spengler*, tämä Euroopan lopun ja porvarillisen kulttuurin häviön veisaaja, nousee nyt uudelleen nykyisen porvarillisen intelligenssin mietteiden ja ajatusten valtiaaksi. Pessimismi, porvarillisen kulttuurin häviön kiertämättömyyden aavistaminen, toivottomuus — tämän kaiken esitti Spengler suurella selvyydellä.

Kapitalistinen maailma on säälimättömän luokkataistelun areena, taistelun, jota käydään niin taloudellisella ja poliittisella kuin myöskin ideologisella alalla. Häviöön tuomittujen luokkien edustajat käyvät taistelua voittavaa marxilaista ideologiaa vastaan. Henkiinherättävät vanhojen filosofisten oppien kaikkein taantumuksellisimpia ja mystillisimpiä puolia.

Tässä suhteessa on erittäin luonnehtiva ei kauan sitten ilmestynyt, Saksan korkeimpain imperialistikerrosten erään edustajan — kreivi Coudenhov-Kalergin — kirjoittama kirjanen. Tämä kirjanen kantaa nimeä: *Pois materialismista* ja asettaa tarkoitusperäkseen taistelun laajenevaa materialismia vastaan.

Coudenhov-Kalergi suoraan osoittaa, että taistelu Neuvosto-Venäjää vastaan edellyttää myöskin taistelua materialismia vastaan. Hän kirjoittaa: "Materialismi, jonka henkinen voima lyhyen riemukulun jälkeen painui alas, on saanut voimak-

kaan liittolaisen Euroopan rajalla — Neuvostoliitossa". Tämä "korkea-arvoinen" kreivi kirjoittaa edelleen: "Sen vuoksi, ettei materialisteille ole olemassa mitään muuta kuin aine, s.o. ei jumalaa eikä aatteita, ovat heille kaikki velvollisuudet — petosta, kaikki siveelliset vaatimukset — petosta, kaikki moraali — petosta". Ja edelleen: "Materialistit suhtautuvat heitä ympäröiviin ei vihamielisesti eikä ystävällisesti, vaan välinpitämättömästi. Toiset ihmiset ovat heille vain heidän omien elämännautintojensa suurentamisen välikappaleita, he suhtautuvat heihin samalla tavoin kuin hyvään sikariin, hyvään viiniin ja ruokaan, kuten tungetteleviin kärpäsiin tai myrkyllisiin käärmeisiin."

Tämä kirjanen on todella tekopyhyyden ja pimeyden rajattomuuden todiste. Millaista onkaan tämän "puhtaan idealistin", imperialistisen sodan lietsojan, sodan, jonka aikana tehtiin kasottain ihmisruumiita," "ihmisrakkaus". Millaiselta näyttäväkään tämän miljoonia työttömiä nälkäkuolemaan tuomitsevan "korkea-arvoisen" imperialistin "ihmisrakkaus", "moraali ja siveellisyysvaatimukset"! Millaisia todella ovatkaan Coudenhov-Kalergin tapaisten ihmisten tai paremminkin petojen, jotka kirjotuksillaan auttavat uuden imperialistisen sodan, paljon kauheamman kuin oli v. 1914 sota, valmistamista, "moraaliset velvollisuudet".

Tällaisessa tilanteessa, jolloin taistelu materialismin puolesta koko maailman taistelevaa taantumusta vastaan on meidän tärkeimpänä tehtävänämme, jolloin taistelu "kunniakirjoilla varustettuja pappissäädyn lakeijoita" (Lenin) vastaan muodostaa oleellisen osan yleisestä taistelustamme kapitalistista orjuutta vastaan — täytyy uudenajan mitä suurimman filosofin, materialismin ja ateismin huomattavimman edustajan B. Spinozan syntymän 300 vuotismuiston muodostua erääksi tulevan työmme voimistamisen ja koko rintamalla tapahtuvan leniniläisen filosofian hyökkäyksen kehittämisen aiheeksi. *)

II.

Spinozan filosofia, kuten kaikki filosofiset systeemit, on aikansa tuote. Hollanti, filosofin synnyinmaa, oli XVII vuosisadalla maa, missä kapitalismi kehittyi huomattavan korkealle. XVII vs. mennessä Hollanti kävi läpi porvarillisen vallankumouksensa, ja vieläkin aikaisemmin, — XVI vuosisadalla, läpi vallankumouksellisen, suuren kommunistisen liikkeen, jonka johdossa oli Thomas Münzer XVII vuosisadalla Hollanti eli jo suhteellisen "rauhallisen" kehityksen kautta, jolloin kauppa ja käsityö saavuttivat voimakkaan kukoistuksensa ja syntyi koneellinen teollisuus.

Pääomassa ja monissa muissa teoksissaan *Marx* kiinnittää suurta huomiota taloudellisen kehityksen luonnehtimiseen Hollannissa XVII vs. Hän alleviivaa, että "XVII vuosisadan Hollanti samoin kuin XVIII vuosisadan Ranskakin oli sanan varsinaisessa merkityksessä manufaktuurin esikuva". Niinpä esim. manufaktuurinen työnjako meni eteenpäin siinä määrin, että XVII vuosisadalla kudontasukkulain valmistus muodosti Hollannissa jo erikoisen teollisuusalan. Marx osoittaa, että XVI ja XVII vuosisatojen Saksa keksi koneita, joita käytettiin ainoastaan Hollannissa. Hollanti on tällä kaudella maa, jolla on voimakkaasti kehittynyt kauppapääoma ja laaja siirtomaatalous. Kapitalismin

*) Spinozan syntymän 300-vuotispäivä oli marrask. 24 p:nä ja oli tä:nä kirjoitus aiottu julkaistavaksi niihin aikoihin, mutta voittamattomien teknillisten vaikeuksien vuoksi viivästyi ja julkaistaan vasta nyt. — Toim. huomautus.

luonteenomainen kuva on — kauppapääoman ryöstö-kehitys ja siirtomaiden rosvous. Marx osoittaa, että "hollantilaisen siirtomaatalouden historia, — ja *Hollanti oli XVII vuosisadan mallikelpoinen kapitalistinen maa,* — paljastaa vertaansa vailla olevan kuvan petoksista, lahjomisista, murhista ja halpamaisuuksista". (alleviivaus meidän — M.).

Hollannilla oli tähän aikaan suuria alueita kummassakin Intiassa, kaikki kauppa Kotshinkiinasta aina Sunda saarille saakka oli hollantilaisten kauppiaiden käsissä. Hollanti oli maailman etumaisin kauppamaa. Sen Itä- ja Länsi-Intian kauppaliikkeet olivat laajalti tunnetut. Ollen kehittynyt kapitalistinen maa, oli tämän kauden Hollanti myöskin laajan ja suhteellisen vapaan tieteen, filosofian ja taiteen kehityksen keskus. Tämä pieni, porvarillisen vallankumouksensa läpikäynyt maa, käyttäen hyväkseen nousevan luokan itselleen taistelemia poliittisia oikeuksia, joutui mahtavan nousunsa kauteen ja esiintyi aikansa tieteen, taiteen ja filosofian keskipisteenä ja keskiönä. Taide (esim. Rembrandt) saavutti täällä omalaatuisensa kukoistuksen. Laajasti kehittyivät luonnontieteet ja matematiikka.

XVI ja XVII vuosisatoja luonnehtivat materialismin uudelleensyntyminen Euroopan päämaissa ja positiivisten tieteiden kehitys. Erikoisesti kehittyivät matematiikka ja mekaniikka. Matemaattisia tieteitä pidetään tieteellisen tarkkuuden, tieteellisen tutkimustyön ja toteennäyttämisen esikuvana.

Spinoza ilmaisi selvässä muodossa aikansa porvariston ideologiaa, sen etumaisimpia ja radikaalisimpia suuntia. Spinoza on Hollannin suhteellisen rauhallisen kehityksen kauden, sen kukoistuksen kauden, kauppa- ja rahapääoman kehityksen kauden ideologi.

Spinoza seisoo aikansa tieteellisen tiedon huipulla. Hänen filosofinen systeeminsä, ollen XVI ja XVII vuosisatojen materialismin jatkona ja edelleenkehityksenä, yleistää tämän kauden luonnontieteiden, mekaniikan ja matematiikan kehityksen.

Suuria materialisteja, pappissäätyä ja idealismia vastaan taistelleita, väärentäen ja vaieten heistä porvarilliset professorit ja oppineet historioitsijat kaikella tavoin hämäävät filosofian historiaa. Erittäin opettava on tässä suhteessa Spinozan filosofian kohtalo. Tämän suuren ajattelijan-materialistin filosofiset tuotteet kohtasivat ilmestyttyään XVII vuosisadalla koko kirkollis-klerikaalisen, taantumuksellisen leirin vastustuksen, synnyttivät kaikenkarvaisten pappien ja idealistien vihan ja kiihkon. Taisteluun niitä vastaan aseistautui koko uskonnonpuolustajain leiri, niitä vastaan kirjoitettiin kymmeniä kumoamisväitteitä, hänen kirjansa julistettiin kielletyiksi, jesuiittainen taantumus poltti ja hävitti niitä. Myöhemmin kuitenkin tapahtui hämmästyttävä käänne. Kapitalismin feodalismista saavuttaman voiton jälkeen porvarilliset ideologit alkoivat laskea Spinozan idealistiseen leiriin kuuluvaksi. Näin vakiintui filosofian historiassa tottumus selittää Spinozan filosofia idealistiseksi.

III.

Spinoza on eräs suurimpia uuden ajan materialisteja. Hänen materialisminsa ei ollut kuitenkaan loppuun saakka johdonmukaista. Hänen materialisminsa oli teologian pukuun puettu. Feuerbach luonnehtii Spinozan filosofiaa seuraavalla tavalla: "Paradoksaalisella väitteellään; jumala on ulottuva, s.o. materiaalinen olio, — Spinoza osuu juuri naulan kantaan. Hän löysi jokatapauksessa ainakin aikansa todellisen filosofisen

ilmaisun uudenajan materialistiselle tendenssille; hän laillistutti ja vahvisti sen: *jumala on itse materialisti.*" Ja toisessa paikassa: "Spinoza on nykyisten vapaa-ajattelijain ja materialistien Mooses."

Merkaten Spinozan filosofian materialistisen luonteen aikansa etumaisimmaksi filosofiseksi systeemiksi, Feuerbach samanaikaisesti osoittaa, missä on Spinozan materialismin rajoittuneisuus. Feuerbach'in mielestä tämä Spinozan materialismin rajoittuneisuus on siinä, että se on "teologista materialismia teologian kieltämistä, *mutta itse teologian pohjalla*".

Spinoza asettaa filosofiansa perustaksi substanssin analyysin, jonka hän nimittää samanaikaisesti jumalaksi. Spinozan tämän käsitteen todellisen ajatuksen, niin sanoen, hänen filosofiansa salaisuuden, paljasti taaskin hyvin Feuerbach, sanoen: "Mikä siis näinollen on perusteellisesti tarkistaen se, mitä Spinoza loogillisesti tai metafyysillisesti nimittää substanssiksi, ja teologisesti — jumalaksi? *Ei mikään muu kuin luonto.*"

Substanssin käsite Spinozan filosofiassa on perustana lukemattomille väittelyille ja toisilleen kokonaan vastakkaisille selityksille sekä taistelulle filosofian historiassa. Taistelussa materialismia vastaan loi porvarillinen historia Spinozasta idealistisen legendan nojaten Spinozan filosofian "teologiseen painolastiin".

Todettava on, että kysymys Spinozan filosofian luonteesta ja erikoisesti kysymys substanssin käsitteestä oli taistelun aiheena menshevisoivien idealistien ja mekanistien välillä, minkä ohella molemmat suunnat ottivat tässä kysymyksessä väärän asenteen. Seuraten epähistoriallista tendenssiään muuttaa melkeinpä kaikki dialektisen materialismin edeltäjät täysin johdonmukaisiksi materialisti-dialektiikoiksi, noudattaen "juhlasävyä" uudemman ajan filosofien arvioinnissa ja peitellen idealistiset kohdat mainitsemiemme ajattelijain töissä, — tekivät Deborin ja hänen oppilaansa Spinozasta täysin johdonmukaisen materialistin, melkeinpä dialektiikko-materialistin ja sosialistin, jonka "teoloogineen painolasti" ei muka esitä kerrassaan minkäänlaista osaa.

Selvää on, että tällainen arvio Spinozan filosofiasta kytkeytyy mitä kiinteimmin siihen idealistiseen luonteeseen, mikä Deborinin ryhmän suorittamalla marxilaisen filosofian revisiolla oli. Kysymyksessä Spinozasta mekanistit (Axelrod, Varjash) päinvastoin osoittautuivat kulkevan yleensä porvarillisen filosofian historian talutusnuorassa. He johtivat Spinozan koko materialismin vain hänen tinkimättömään ja johdonmukaiseen determinismiinsä. Tämän ohessa unohdettiin, että vaikka determinismi onkin läheisesti sidottu materialismiin, ei se kuitenkaan ole vielä materialismia. Tämän ohessa jätettiin huomiota vaille Engelsin osoittama materialismin perus-kriterio — tietoisuudesta riippumattoman, objektiivisesti olevan aineen tunnustaminen. Mekanistit julistavat Spinozan "syvästi uskonnolliseksi" ajattelijaksi. Täten kiellettiin Spinozan filosofian materialistinen sisältö.

Marxin, Engelsin ja Leninin teoksista löydämme Spinozan filosofian selviä arvioita ja luonnekuvauksen, jotka aseistavat meidät taistelussa porvarillista filosofiaa ja kaikenlaista revisionismia vastaan.

Kirjassaan *Pyhä perhe*, Marx ja Engels luonnehtivat Spinozan substanssin seuraavalla tavalla: "Hegelin systeemissä on kolme elementtiä: spinozalainen substanssi, fichteläinen itsetietoisuus ja hegeliläis-välttämätön molempien vastakohtainen yhtenäisyys — absoluuttinen henki. Ensimäinen aines on metafyysisesti

puettu (tai naamioitu — traversite) luonto irrallisena ihmisestä, toinen — metafyysisesti puettu henki irrallisena luonnosta, kolmas — metafyysisesti puettu molempien yhtenäisyys, todellinen ihminen ja todellinen ihmissuku."

Heille ominaisella syvällisyydellä Marx ja Engels paljastavat mainitsemiemme filosofisten systeemien salaisuuden ja todellisen ajatuksen. Heidän käsityksensä mukaan Spinozan substanssi on *metafyysisesti verhottu luonto.* Hyväksyen, kuten näemme, feuerbachilaisen arvion, he tekevät hyvin oleellisen "huomautuksen", erittäin tärkeän koko Spinozan systeemin ymmärtämiseksi. Hänellä luonto — on "luonto irrallisena ihmisestä". Tässä Marx ja Engels alleviivaavat Spinozan filosofian metafyysillisen, passiivisen luonteen, hänen n.s. tarkastelevan materialisminsa.

Osoittaen Spinozan filosofisen systeemin todellisen ajatuksen ja tämän ohessa sen teologisen, metafyysillisen naamion, jolla se on verhottu, Engels samanaikaisesti alleviivaa Spinozan filosofian, joka esittää tunnetun väitteensä causa sui, s.o. että luonnossa on syy itsessään eikä se kaipaa olemassaololleen mitään yliluonnollisia ja luonnon yläpuolella olevia syitä, suunnattoman merkityksen. Tällä periaatteellaan Spinoza *antoi ratkaisevan iskun kaikenlaisille idealistisille ja teologisille systeemeille ja lujan asenteen materialismille sen perustelemiseksi.*

Puhuessaan XVI- ja XVIII vuosisatojen tieteen kehityksestä, Engels kirjoitti: "Silloisen filosofian suureksi ansioksi ja kunniaksi täytyy laskea, ettei se antautunut silloisen luonnontieteen rajoitetun katsantokannan vaikutuksen alaiseksi, että se *alkaen Spinozasta ja päättyen suuriin ranskalaisiin materialisteihin,* itsepintaisesti yritti selvittää maailmaa siitä itsestään lähtien, jättäen tulevaisuuden luonnontieteelle tämän yksityiskohtaisen todistelun".

Spinozan materialismia näinollen luonnehtivat seuraavat peruspiirteet: 1) maailman, luonnon, ja aineen objektiivisuuden ja niiden olemisen tunnustaminen ihmisen tietoisuudesta riippumatta ja sen ulkopuolella; 2) luonto on itse itsensä syy, eikä kaipaa mitään yliluonnollista luojaa, sillä ei ole alkua eikä loppua; 3) luonnossa, yhteiskunnassa ja ihmisen ajatuksissa vallitsevan mekaanisen syyperäisyyden, determinismin periaatteen ankara noudattaminen ja tähän liittyvän teleologian ja tahdon vapauden kieltäminen.

Tällainen on tämän uudenajan suuren materialisti-ajattelijan filosofian materialistinen sisältö.

Löytäen aikansa materialististen tendessien parhaan ilmaisun, hän joutui kuitenkin epäjohdonmukaisuuteen, mikä ilmeni siinä, että hän katsoi substanssin jumalaksi, siinä, että hänellä luonto — on metafyysillisesti naamioitu luonto, että hänen materialisminsa on teologian verhoon puettua.

Meidän tehtävämme on — täydellisesti ja kokonaan paljastaa Spinozan filosofian todellinen historiallinen ajatus ja materialistinen sisältö, osoittaa koko se merkitys ja osuus, jota hän esitti materialismin, tieteen ja filosofian myöhäisemmässä kehityksessä, mutta samalla kaikella terävyydellä paljastaa hänen koko epäjohdonmukaisuutensa ja historiallinen rajoittuneisuutensa.

Materialismin ja ateismin kehityksen historia on läheisesti sidottu Spinozan nimeen.

Tunnettua on, että sosialidemokratia taistellessaan dialektista materialismia vastaan ja hyökätessään marxilaisuuden filosofisia perusteita vastaan, sekoittaa Marxin yhteen Kantin, Machin ja muiden filosofisten systeemien kanssa. Jo vuonna 1890 sosialidemokraatti *Stern* jul-

kaisi kirjan *Ensikerran perusteellisesti selvitetty ja helppotajuisesti esitetty Spinozan filosofia,* josta sosialidemokratia on ottanut jatkuvasti uusia painoksia aina viimeaikoihin asti (4:s painos ilmestyi v. 1921) ja jossa kirjoittaja julistaa itsensä avoimesti ei dialektiseksi materialistiksi, vaan spinozalaiseksi sekä tarkastelee Spinozaa "vallankumouksellisimpana kaikista filosofisista ajattelijoista." "Spinozan oppi — kirjoittaa hän — *ei ole materialismia, vaan monismia*". Ja edelleen: "Spinozan monismi on todellisuudessa *idealistista monismia.*"

Kaikista porvarillisen filosofian edustajista huolimatta, jotka kaikella tavalla ylistävät Spinozan idealismia, panteismia ja "jumalan rakkautta", eri suuntia edustavista sosialifasistisista teoreetikoista huolimatta, jotka hokevat "idealistisen roiston" (Lenin) satuja Spinozasta, on meidän laajasti levitettävä joukkoihin hänen filosofiansa materialistista ajatusta.

IV.

Spinoza on uuden ajan suurin *ateisti.* Hän on jäänyt historiaan "ateistien ruhtinaana". Tuotteissaan, erikoisesti *Jumaluusopillis-polittisessa tutkimuksessaan,* hän systemaattisesti ja johdonmukaisesti arvostelee uskontoa ja bibliaa. Spinoza on, kuten myöskin porvarillinen historioitsija *Windelband* tunnustaa, "ensimmäinen biblian historiallisen kritiikin suuri edustaja". Tässä suhteessa on Spinozan vaikutus antiteologisen ja ateistisen kirjallisuuden myöhempään kehitykseen poikkeuksellisen suuri. Ranskalaiset materialistit taistelevassa uskonnonvastaisessa kirjallisuudessa, kuin myöskin nuorhegeliläiset v. 1848 vallankumouksen aattona Saksassa (Straus, Bruno Bauer ym.) sekä Feuerbach *Kristinopin olemuksessa,* epäilemättä ovat Spinozan aloittaman uskonnonkritiikin vaikutuksen alaisia. Hän lähestyi uskonnollisia ennakkoluuloja laajalta historialliselta näkökannalta lähtien, hän paljastaa uskonnollisten katsomuksien historiallisesti rajoittuneen luonteen, osoittaen, että uskonnolliset katsomukset ja uskonto eivät ole mitään iankaikkisia, "jumalalta annettuja", vaan syntyvät historiallisesti määrätyissä ehdoissa.

Teleologisen mytologian kieltämiseen ja kritiikkiin Spinoza kiinnittää hyvin suurta huomiota. Hän selittää, että teleologien jumala, itselleen päämääriä asettavana oliona, mailman ulkopuolella olevana mailmankaikkeuden luojana ja tarkoitusperiä osoittavana jumalana, on ihmisjärkeä häpäisevä ja ihmisjärjen mitä suurin ristiriita. Spinozan mielipiteen mukaan tällaiset käsitykset syntyvät sen vuoksi, että ihmisten ominaisuudet ja tarkoitusperät kohoavat absoluuttiin, varustautuvat jumalallisella luonteella. Maailmassa vallitsee maailman lainmukaisuus, ankara ja välttämätön syyperäisyys, joka ei jätä tällaiselle teleologialle minkäänlaista sijaa.

Spinozan näkökannalta katsoen uskonnolla ja uskonnollisilla käsityksillä ei ole mitään teoreettista merkitystä. Niiden käytännöllinen vaikutus yhteiskunnassa on kuitenkin tästä huolimatta äärimmäisen voimakas sen vuoksi, että vallassaolevat käyttävät kansan alistamiseksi hyväkseen uskontoa ja kaikenlaisia ennakkoluuloja. Spinozan mukaan monarkistinen järjestelmä perustuu juuri tällaisiin ennakkoluuloihin. Pelko on ennakkoluulojen perusta.

Ymmärrettävää on millaisen reaktion tämä Spinozan oppi XVII vuosisadalla synnytti taistelevan pappissäädyn keskuudessa.

Kuten materialismissaan, samoin myöskin ateismissaan Spinoza ei esiinny loppuun saakka johdonmukaisena. Mittaamattomasti korkeammalla tasolla on tässä suhteessa

XVIII vuosisadan taisteleva ranskalainen materialismi. Mutta tämä ei kuitenkaan saa sulkea silmiämme näkemästä Spinozan filosofian sitä todella suurta vallankumouksellistuttavaa merkitystä, mikä sillä on ollut ja on vielä tälläkin hetkellä.

Lenin osoitti, että marxilaisuuden oppi ei ole syntynyt ulkopuolella maailman sivistyksen valtatiestä. Marxin ja Engelsin suuruus on siinä, että heidän oppinsa on filosofian, poliittisen taloustieteen ja sosialismin suurimpain edustajain oppien suoranaista ja välitöntä *jatkoa*. Näiden suurten materialisti-filosofien joukossa Spinozalla ei ole lähestulkoonkaan viimeinen sija.

J. LEHTOSAARI

Lokakuun vallankumous ja itsenäinen Suomi

(*Jatkoa*)

Maalaisliiton kannan muutosta perusteli mm. sen silloinen johtaja Santeri Alkio demagogisessa puheessa, jossa hän sanoi: "Minä näen tässä (neuvostojen edustajakokouksen) lausunnossa Venäjän vallankumouksellisen demokratian käden osottavan sitä tietä, jota Suomen kansan olisi kuljettava saavuttaaksensa itsellensä toivomansa valtiollisen aseman". Suurporvariston käsityksen ja pelon valtalaista lausui selvemmin taas silloinen senaattori Tulenheimo, valittaen että "lakiehdotuksesta ei millään tavoin selviä, *mitkä nykyisistä perustuslakien* määräyksistä *jäisivät voimaan*. Kenties ne kumoutuvat, kun *nykyinen eduskunta* lakiehdotuksen mukaan *tulisi saamaan käsiinsä kaiken* sekä lainsäätämisettä hallintovallan, *täyden valtiovallan*. Tätä rajatonta valtaa ei edes aikamääräys rajoita".

Nimenomaan *suomalaisten porvarien* kenraalikuvernööri Stahovitshin ja tämän apulaisen Korffin kautta *antamaa neuvoa seuraten* julisti väliaikainen hallitus Suomen eduskunnan tämän tähden hajoitettavaksi. Kenraalikuvernöörin ja porvarillisten senaattorien äänillä sosialidemokraattisten senaattorien ääniä vastaan päätti Suomen senaatti julkaista tämän hajoituskäskyn, vaikka eduskunta oli vähäistä ennen hyväksynyt päätöksen, että se itse "päättää, milloin valtiopäivät ovat lopetettavat". Kaiken varalta *oikeutti* Suomen vastavallankumouksellinen porvaristo väliaik. hallituksen "epäjärjestysten" sattuessa *käyttämään aseitakin*. Porvarisedustajat pitivät jyriseviä puheita työläisten veljeilystä venäläisten sotamiesten kanssa, mutta samalla olivat ne valmiit käyttämään sen tietämättömintä osaa työväkeä vastaan.

Kuvaavaa on, että Helsingissä olevan *venäläisen sotaväen* täytyi ryhtyä *puolustamaan* Suomen kansan ja eduskunnan oikeuksia Suomen suurporvariston ja väliaikaisen hallituksen vastavallankumouksellista hyökkäystä vastaan. Kuultuaan nimittäin eduskunnan hajoittamisuhkasta, päätti Helsingin matruusien, sotamiesten ja työläisten neuvosto erityisesti sitä varten kutsutussa kokouksessa 157 äänellä 125 ääntä vastaan, että "tämä väliaikaisen hallituksen toimenpide ei ole sopusoinnussa demokratian kanssa. Kokous ilmoitti mielipiteenään, että niiden sotilasosastojen, joilla oli edustajansa neuvostossa, ei tullut sekaantua eduskunnan hajoittamiseen". (Silloin Suo-

messa olleen venäläisen toverin P. P. Brandtin tiedonanto). Samoin lähettivät Suomen neuvostojen aluekokouksen edustajat, toveri Smilga, Antonov-Avsejenko ja Baranov "demokraattiselle neuvottelukokoukselle" tiedonannon, että *"kaikki yritykset häiritä eduskunnan toimintaa pitää Venäjän vallankumouksellinen armeija vastavallankumouksellisena tekona"*.

Paikallisen sotaväen näin jyrkästi asettuessa eduskunnan puolelle olikin kenraalikuvernööri Nekrasovin pakko eduskunnan hajoittamista varten tuottaa husaareja Pietarista. Eduskunnan sosialidemokraattisen puhemiehen tov. Mannerin kutsuessa väliaikaisen hallituksen hajoituskäskystä huolimatta eduskunnan koolle ja repiessä sinetit istuntosalin ovelta, jäivät kaikki porvarilliset edustajat istunnosta pois asettuen siis jälleen tukemaan väliaikaista hallitusta sen hyökätessä Suomen eduskuntaa vastaan.

Tämänkin jälkeen vehkeilivät porvariston johtajat kaikin tavoin estääkseen "valtalain" voimaantulon. Varsinkin lokakuun 1 ja 2 p:nä suoritetuissa eduskuntavaaleissa saavuttamansa voiton jälkeen kävivät ne siinä suhteessa yhä häikäilemättömimmiksi. Heidän Suomen itsemääräämisoikeudesta Kerenskin hallituksen kanssa käymistä kaupoista sisältää m.m. *Punaisen arkiston* 13 osa eräitä hyvin mielenkiintoisia tietoja.

Suomen hallituksen 1917 keväällä asettama, pääasiassa porvarillisista oppineista kokoonpantu perustuslakikomitea oli kaikessa hiljaisuudessa käsitellyt ehdotuksia Venäjän ja Suomen välisistä oikeussuhteista ja uudesta hallitusmuodosta ja kehitellyt niitä täydellisesti vanhoillisten porvarillisten tahtomaan suuntaan. Nämä ehdotukset oli silloin enää jälellä oleva Suomen senaatin porvarillinen osa lähettänyt väliaikaisen hallituksen hyväksyttäväksi. Viimemainitun asettama lainopillinen neuvottelukunta oli niitä jo käsitellyt syysk. 26 p. (v.l.) pitämässään istunnossa ja sen jälkeen matkustanut Helsinkiin pitäen siellä lokakuun 2 ja 3 p. (v.l.) yhteisen neuvottelun Suomen hallituksen perustuslakikomitean kanssa. Yhteisessä neuvottelussa tehtyjen huomautusten mukaan Suomen senaatin korjaamia ehdotuksia käsitteli lainopillinen neuvottelukunta taas lokakuun 13 ja 17 p. (v.l.) pidetyissä istunnoissa, joissa oli myöskin läsnä Suomen kenraalikuvernööri Nekrasov.

Lainopillisen neuvottelukunnan puheenjohtajan kehotuksesta pitämässään tilanneselostuksessa esitteli kenraalikuvernööri Nekrasov pääasiassa niitä vaikeuksia, jotka tekivät kyseenalaisiksi esilläolevien ehdotusten hyväksymisen Suomen eduskunnan puolelta. Pääesteenä oli hänen mielestään 92 edustajaa käsittävä sosialidemokraattinen eduskuntaryhmä, joka oli kokonaan Suomen täydellisen riippumattomuuden kannalla. Kun osa porvarillisista edustajistakin horjui sosialidemokraattien puolelle, niin oli selostajan mielestä ainoastaan noin 40 suomettarelaista edustajaa kiinteästi Suomen ja Venäjän välisen yhteyden entisellään säilyttämisen kannalla. Näin ollen, kun asian ratkaisu vaati eduskunnan puolelta 2/3 ääntenenemmistön, oli ehdotusten läpimeno hyvin kyseenalaista. Tämän tähden olivat "suomalaiset poliittiset toimihenkilöt" suunnitelleet jo valtiopäiväjärjestyksenkin sivuuttamista tai aikoneet käyttää hallitusmuodon 38:nnetta pykälää (valtionhoitajakunnan asettamista) kysymyksen ratkaisemiseksi.

Sosialidemokraattisten senaattorien eroamisen jälkeen jälelle jääneistä porvareista muodostuneen Suomen hallituksen säilyttämistä piti Nekrasov myöskin mahdottomana, sillä se oli saanut yleisen mieli-

piteen kokonaan vastaansa sen kautta, että se oli julkaissut väliaikaisen hallituksen julistuksen eduskunnan hajoittamisesta. Porvarillisen hallituksen asettamiseen ei hän katsonut olevan mitään edellytyksiä. Sosialidemokraatit ja porvarilliset radikaalit tulevat panemaan kaikki voimansa liikkeelle saadakseen aikaan sellaisen senaatin, joka asettuu taisteluasentoon väliaikaista hallitusta ja kotimaista porvaristoa vastaan. Sentähden Nekrasovin mielestä voitaisiin yrittää saada aikaan liitto sosialidemokraattien kanssa ja siten koettaa siirtää kysymys Venäjän ja Suomen välisten suhteiden ratkaisemisesta edullisempaan aikaan. Tähän olisi mahdollisuuksia kenties senkautta, että sosialidemokraatit ja porvarilliset radikaalit eivät uskalla asettaa kysymystä Suomen erosta terävästi niin kauan kuin venäläinen sotaväki on maassa. Kenties voisi sosialidemokraatit kesyttää hyväksymällä niiden ajamat 8-t. työpäivälain ja kunnallislait.

Yleensä kuvaili kenraalikuvernööri mainittujen ehdotusten eduskunnalle esittämisen kautta syntyvää tilannetta hyvin synkin värein. Ne voivat aiheuttaa vaarallisen konfliktin Suomen ja väliaikaisen hallituksen välillä sen kautta, että eduskunta hylkää ne. Tätä varten pitäisi Suomeen jo ajoissa lähettää luotettua sotaväkeä. (21/10 1917 kertookin *Novaja vremja,* että Suomeen lähetettiin kasakoita sieltä pois tuotujen jalkaväkijoukkojen tilalle). Vaikka Suomessa ei ollutkaan odotettavissa avointa kapinaa, niin oli jo passiivinenkin vastarinta hyvin vaarallinen Venäjän porvariston eduille. Oli sentähden ennen ehdotusten eduskunnalle esittämistä koetettava päästä kompromissiin Suomen porvariston puolueiden kanssa. Ne olivatkin valmiit siihen, sillä nekin pelkäävät yhteentörmäystä. Ne ovat jo ehdottaneet, että Venäjän väliaikainen hallitus luovuttaisi ylimmän päättämisvallan Suomen sisäisissä asioissa eduskunnan valitsemalle henkilölle. Tällaisen järjestelyn läpimeno olisi turvattava siten, että väliaikainen hallitus panisi sen toimeen yksipuolisella julistuksellaan ilman eduskunnan päätöstä. Nekrasovilla itsellään ei ollut mitään tätä ehdotusta vastaan. Sen läpimenoa voitaisiin vielä painostaa uhkaamalla Suomea muussa tapauksessa sotatoimenpiteillä. Mutta ennen tällaisiin toimenpiteisiin ryhtymistä olisi kuitenkin saatava porvarillisten puolueiden kanssa kiinteä sopimus siitä, että ne tunnustavat Venäjän oikeudet n.s. yleisissä asioissa.

Minkälainen oli sitten se hallitusmuotoehdotus ja ehdotus Suomen ja Venäjän välisten suhteiden järjestämisestä, jonka suomalaiset porvarit ja Kerenskin hallitus uskoivat eduskunnan hylkäävän? Siitäkin mainitsee Nekrasov lyhyesti. (Myöhemmin saamme kai myös tilaisuuden selostaa sitä suomalaisten asiakirjain mukaan). Valmistavissa neuvotteluissa oli nimittäin suomalaisten porvarispolitikoitsijain ja Nekrasovin välillä sovittu sen perusteista. Sen mukaan olisi Suomen ylimmän vallan haltijalla oikeus vahvistaa kaikki sisäisiä oloja koskevat lait, mutta *perustuslait vahvistaisi Venäjän keskushallitus. Kenraalikuvernöörille jäisi oikeus kutsua kokoon ja hajoittaa eduskunta.* Hänellä olisi myös oikeus sitä halutessaan toimia senaatin puheenjohtajana. Sotilas- ja ulkopolitiikan asiat jäisivät kokonaan Venäjän hallitukselle. Tällaiseen sopimukseen selitti Nekrasov kaikkien porvarispuolueiden menevän mielellään, koska *ne haluavat "lujaa valtaa"* ja *pelkäävät hallitsevaa eduskuntaa,* joka olisi riippuvainen sosialistismielisistä joukoista. Mitään kiinteitä takeita tämän sopimuksen hyväksymisestä ei kenraalikuvernööri sanonut voivansa vielä

antaa, mutta sitäkin olisi hänen mielestään yritettävä, kun oli pelättävä, että kolme viikkoa sen jälkeen, kun Venäjän ja Suomen välillä olisi syntynyt avoin konflikti, saksalaiset olisivat astuneet Suomessa maihin.

Lokakuun 17 päivän istunnossa Nekrasov uudelleen selitti, että Suomen porvarispuolueet näkisivät mielellään, että asia järjestettäisiin eduskunnan kautta. Mutta hätätilassa ovat ne valmiit Venäjän hallituksen yksipuoliseen julistukseenkin, jonka eduskunta voi sitten *vaikenemalla hyväksyä*. Jos ehdotus tehdään eduskunnalle ja se sen hylkää, niin merkitsee se Suomen täydellistä eroa Venäjästä, joten sittenkin ehkä olisi parempi porvariston johtajain kanssa tehty sopimus.

Kuten Nekrasovin selostuksesta näkyy olivat suomalaiset porvarit valmiit jättämään perustuslakien vahvistamisen ja eduskunnan kokoontumisen ja hajoamisen riippumaan venäläisistä viranomaisista. Se olisi siis edelleenkin antanut heille takeet siitä, että porvareille epämieluisat uudistukset eivät tule käytäntöön enempää kuin tsaarin aikanakaan. Ja tätä vastaan olivat ne valmiit myymään Venäjän porvaristolle takaisin sen itsemääräämisoikeuden, jonka Venäjän vallankumouksellinen kansa oli jo tunnustanut ja Suomen eduskunta päättänyt toteuttaa.

Nämä Suomen porvariston vehkeilyt Kerenskin hallituksen kanssa Suomen eduskunnan "valtalain" hyväksymisen kautta itselleen valtaamia oikeuksia vastaan ja porvariston omien luokkaetujen suojelemiseksi Venäjän keskushallituksen avulla keskeytti Lokakuun vallankumous. Yhtä paljon kuin se ennen oli pyrkinyt pitämään kiinni Venäjän porvarillisesta hallituksesta, yhtä paljon pelkäsi se nyt yhteyttä työväen Venäjän kanssa. Vasta silloin tuli Suomen suurporvaristosta Suomen itsenäisyyden puolustaja. Mutta samaan aikaan alkoi se heti tehdä siitä kauppoja Saksan imperialismin kanssa. SKP:n KK:n Suomen työväen vallankumouksen 10-vuotispäiväksi hyväksymissä teeseissä sanotaankin siitä aivan oikein, että "Suomen porvaristo itse osoitti tässä yhteydessä täyttä maan petturuutta."

Samana päivänä kun bolshevikit Pietarissa kukistivat Venäjän väliaikaisen hallituksen, marraskuun 7 päivä, samana päivänä julkaisi Suomen eduskunnan sosialidemokraattinen ryhmä sopimusluonnoksen, jolla piti järjestettämän Suomen ja Venäjän väliset oikeussuhteet väliaikaisesti. Samaan aikaan tekeillä olleessa ja 8/11—17 eduskunnassa esitetyssä *Me vaadimme* — ohjelmassa vaadittiin sen lisäksi, että "Suomen kansalle on annettava tilaisuus valita *kansalliskokous* säätämään uusia perustuslakeja ja muita perustavia uudistuksia. Kansalliskokouksella olkoon korkein ja rajoittamaton valta kaikissa maan asioissa".

Mutta tieto vallan ottamisesta kansankomissaarien neuvoston käsiin merkitsi suomalaisten porvarien juuri toteutumassa olleiden suunnitelmien myttyyn menemistä. Olihan uusi hallitus täydellisen itsemääräämisoikeuden kannalla se ei myös suosinut kuninkaita. Estääkseen neuvostojen edustajakokouksen päätökseen perustuvan "valtalain" käytäntööntulon kiiruhtivat porvarit käyttämään syntynyttä tilannetta ja nyt heillä olevaa eduskunnan enemmistöä hyväkseen Nekrasovin edellä selostamien suunnitelmien toteuttamiseksi välittömästi eduskunnan avulla. Nyt selittivät porvarilliset lakimiehet, että väliaikaisen hallituksen kukistuttua ei *Venäjällä ollut "sellaista valtaa, joka käyttäisi keisarin ja suuriruhtinaan valtaa"* (eduskunnan puhemiehistön ehdotus 8/XI—17). Suomettarelainen Ingman

selitti (9/XI—17): "Nyt — — —, mikäli on ilmoitettu, *ei ole Venäjällä mitään hallitusta* (sosialidemokraatit: *On, on!*), eikä tiedä koska se saadaan aikaan". "Meidän täytyy siis toistaiseksi ottaa kohtalomme omiin käsiimme." Tämä kohtalon omiin käsiin ottaminen tuli eduskunnan kokonaan porvarillisen puhemiehistön ehdotuksen mukaan tapahtua siten,

"että keisarin ja suuriruhtinaan käyttämä valta on toistaiseksi uskottava tarkoitusta varten asetetulle **valtionhoitajakunnalle**".

Valtionhoitajakunnan asettamisen kannalle oli saatu myöskin maalaisliittolaiset, jotka koettivat selittää, että "valtalaki ei ole enää tämän päivän kehityksen tasalla". Myöhemmin tehdyn ehdotuksen mukaan olisi valtionhoitajakunnan muodostanut *P. E. Svinhufvud, J. K. Paasikivi* ja Alexis *Gripenberg*. Sosialidemokraattien taholta sanottiinkin, että "porvarit tahtovat, että Suomen korkein valtiovalta tulisi kuulumaan *kolmelle miehelle;* sosialistit tahtovat, että se tulisi kuulumaan Suomen kansan eduskunnalle." Kaksipäiväisen keskustelun jälkeen päättivät eduskunnan porvarit marrask. 9 p:nä 106 äänellä sosialistien 90 ääntä vastaan valita valtionhoitajakunnan. Keskustelun kuluessa oli maalaisliittolaisia kuitenkin ruvennut epäilyttämään, mitä talonpojat sanovat heidän yhtymisestään suurporvariston kolmen kuninkaan valitsemiseen ja tekivät ehdotuksen, että myöskin "valtalaki" julistettaisiin noudatettavaksi. Kun porvarillinen oikeisto epärehellisellä äänestystempulla kaasi tämän ehdotuksen, niin kieltäytyivät maalaisliittolaiset valitsemasta omaa miestään kolmikkoon ja auttoivat sosialisteja lähettämään asian toistaiseksi valiokuntaan lepäämään. Tästä käydyn pitkän keskustelun aikana varotti toveri Kuusinen porvareita mm. uhmaavasta suhtautumisesta Venäjän työläisten ja talonpoikain hallitukseen:

"Ensi kerran on Venäjällä vallassa sellainen hallitus, joka todella on kansain täyden itsemääräämisoikeuden kannalla. Senhän te tiedätte. Ei teidän tarvitse tietysti odottaa, että se ilman muuta työntää tänne itsenäisyyden, jollei sillä ole mitään takeita siitä, ettei itsenäinen Suomi heti seuraavana päivänä lahjan saatuaan **iske puukolla Venäjän vallankumousta selkään.** Siitä sillä täytyy olla takeet ja täydet takeet".

Riita valtionhoitajakunnan valitsemisesta lopulta päättyi siten, että maalaisliittolaiset koko maassa alkaneen suurlakon ja eduskuntatalon ympärillä mieltään osottaneiden työväen joukkojen pelottamana ("Minä pelkään kansalaissotaa", sanoi Alkio) ehdottivat marraskuun 15 päivä vallan siirtämistä itselleen eduskunnalle. Kun se tuli hyväksytyksi, tosin vastoin suurporvariston tahtoa, niin ei kolmikon valitsemisella ollut enää käytännöllistä merkitystä. Päätös siitä kumottiin 5/XII—1917. Näihin aikoihin kävi myöskin sosialidemokraattien lähetystö porvarien toivomuksesta Leninin luona alustavasti neuvottelemassa Suomen itsenäisyyden tunnustamisesta. Vasta sen jälkeen kävi siellä Svinhufvud hallituksen puheenjohtajan ominaisuudessa ja sai myös virallisen tunnustuksen Suomen itsenäisyydestä.

Mutta Suomen porvaristo ei ottanut opiksi toveri Kuusisen varotusta 10/12—17, vaan vehkeili jo samaan aikaan Saksan imperialismin kanssa valmistaen puukon iskua Venäjän vallankumouksen selkään. Sen kutsumana tulivatkin imperialistisen Saksan sotajoukot Suomeen tarkoituksella käydä aina punaiseen Pietariin saakka. Mutta siihen päättyi myöskin Suomen itsenäisyys. Sillä

valkoisen Suomen historia on kulkenut täsmälleen niitä latuja kuin Lenin ennusti puheessaan 22/10—18, jolloin hän sanoi mm:

Englantilaiset ja ranskalaiset kapitalistit "ymmärtävät, että kaikkien miehitettyjen maiden porvaristo: **Suomen,** Ukrainan ja Puolan, ne tietävät, että tämä kansallinen porvaristo ei kestä yhtään päivää, jos saksalaiset valtausjoukot poistuvat, ja sentähden näiden maiden porvaristot, jotka eilen myivät itsensä Saksalle, matkustivat Saksan imperialistien luokse kumarrukselle ja solmivat liiton työläisiään vastaan, kuten tekivät ukrainalaiset menshevikit ja Tiflisin es-errät, — nyt myyvät kaikille isänmaansa. Myivät eilen **saksalaisille,** nyt myyvät **englantilaisille** ja **ranskalaisille.**"

Mutta Lokakuun vallankumouksen saavutuksia ja Lokakuun vallankumouksen luomaa työläisten ja talonpoikain valtiota kohtaan on valkoinen Suomi, sen porvaristo koko ajan ollut aseissa niin omasta halustaan kuin myös suurten imperialististen valtojen tahdosta. Ja kuitenkin saavutti Suomi itsenäisyytensä vain Lokakuun vallankumouksen kautta, ollen sosialistisen Neuvostoliiton olemassa olo myös varmin tae sen itsenäisyyden säilymiselle. Todella itsenäiseksi tulee Suomi kuitenkin vasta sitten, kun maan työläiset ja talonpojat määräävät sen asioista.

BOLSHEVIKIT JA SUOMEN ITSEMÄÄRÄÄMISOIKEUS

Suomen itsenäisyyden tunnustaminen ei ollut bolshevikkien hallitukselle mikään uusi ja odottamaton asia. Päinvastoin olivat Lenin ja bolshevikit aina olleet periaatteessa ja käytännössä kansojen itsemääräämisoikeuden kannalla. Kaikissa tsarismin Suomen oikeuksia vastaan tekemissä hyökkäyksissä puolusti Lenin aina päättävästi Suomen oikeuksia ja kehoitti Venäjän proletariaattia taisteluun tsarismin harjoittamaa kansallisuussortoa vastaan. Niin tapahtui niin kenraalikuvernööri Bobrikoffin kuin pääministeri Stolypininkin hyökkäyksien aikana. Lokakuun 31 p. 1909 kirjoitti Lenin esim. *Sosialidemokraatissa:*

"Talvipalatsin mustasotnialaiset bandiitit ja kolmannen duuman lokakuulaiset väärinpelurit ovat alkaneet uuden sotaretken Suomea vastaan. Perustuslain tuhoaminen, joka on turvannut suomalaisten oikeuksia Venäjän yksinvaltiaitten mielivallalta, Suomen saattaminen muun Venäjän kanssa samanarvoiseksi poikkeustilojen oikeudettomuudessa, — kas siinä tämän sotaretken tarkoitus, joka on alettu tsaarin käskykirjeellä asevelvollisuuskysymyksen ratkaisemisessa eduskuntaa kuulematta sekä uusien senaattorien nimittämisellä venäläisistä, virkamiehistä". Kirjoituksensa päättää Lenin seuraavasti: "Suomessa käydään taistelua koko Venäjän vapauden puolesta. Miten katkeria hetkiä tuokaan uusi taistelu niin miehuulliselle Suomen proletariaatille, toki uusilla solidaarisuuden siteillä yhdistää se Suomen ja Venäjän työväenluokan, valmistaen sitä siihen hetkeen, jolloin se pystyy viemään loppuun sen, minkä se alkoi lokakuun päivinä 1905 ja mitä se yritti jatkaa Kronstadtin ja Viaporin kunniakkaina päivinä."

Puoli vuotta myöhemmin palaa hän samassa lehdessä uudelleen asiaan ja päättää kirjoituksensa seuraavilla sanoilla:

"Tulee aika — nousee Venäjän proletariaatti Suomen vapauden puolesta, Venäjän demokraattisen tasavallan puolesta."

Kun sitten Venäjän vallankumous 1917 keväällä alkoi, oli juuri sorrettujen kansojen itsemääräämisoikeuden tunnustaminen eräs bolshevikkien puolueen päävaatimuksia. Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen konferensisssa huhtik. 24—29 p:nä 1917 pitämässään puheessa sanoi Lenin m.m. siitä seuraavaa:

"Niin kauan kuin on olemassa porvarillisen vallankumouksen ratkaisemattomia jätteitä, kannatamme me niiden ratkaisemista. Separatistisen liikkeen suhteen olemme välinpitämättömiä, puolueettomia. Jos Suomi, jos Puola, Ukraina, eroavat Venäjästä, ei siinä ole mitään pahaa. Mitä pahaa siinä on? Joka niin sanoo, se on shovinisti. Täytyy menettää järkensä jatkaakseen tsaari Nikolain politiikkaa."

Väliaikaisen hallituksen, porvariston eri ryhmien ja menshevikkien kaikella tavalla jarruttaessa ja vastustaessa Suomen autonomian laajentamista v. 1917 kesällä, olivat Lenin ja bolshevikit ainoat sen todelliset puolustajat, vaatien Suomen itsemääräämisoikeuden tunnustamista aina eroamiseen saakka. Toukokuun 2 p. 1917 kirjoitti Lenin *Pravdassa:*

"Luokkatietoinen proletariaatti ja sosialidemokraatit kannattavat ohjelmalleen uskollisina Suomen eroamisvapautta Venäjästä, kuten kaikkien muidenkin kansojen, joilla ei ole täysiä oikeuksia. Kas siinä kiistämätön, selvä, täsmällinen kuva. Porvaristo harjoittaa entistä tsaristista alistamista, entistä valtauspolitiikkaa "sopimus"-tunnuslauseen varjolla, joka ei yhtään mitään ratkaise — sillä mitä sitten, jos ei sopimusta saavuteta. — — — Sopia voivat keskenään ainoastaan tasa-arvoiset. Jotta sopimus olisi todellisuudessa sopimus eikä alistamisen salaamista sanoilla, niin tätä varten tarvitaan kummankin puolen todellinen samanarvoisuus, se on, että sekä Venäjällä olisi oikeus olla suostumatta sopimukseen, että myös Suomella. — — — Tämän ilmaiseekin ainoastaan "eroamisvapaus": ainoastaan jos Suomella on oikeus erota, niin se myös todellisuudessa kykenee sopimaan Venäjän kanssa siitä, onko sen tarpeellista erota."

Kesä-heinäkuun vaihteessa pidetyssä Venäjän työväen ja sotilaiden neuvostojen ensimmäisessä edustajakokouksessa olivat bolshevikit samoin ainoa puolue, joka johdonmukaisesti puolusti Suomen oikeutta päättää itse asioistaan. Heidän ansiotaan oli, että edustajakokouksen päätös hyväksyi täydellisesti Suomen sosialidemokraattisen puolueen puoluekokouksen vaatimukset Suomen autonomiasta (katso *Suomen työväenvallankumous,* siv. 158), jonka pohjalla Suomen eduskunta sitten hyväksyi n.s. valtalain. Bolshevikkien tässä edustajakokouksessa esittämässä päätöslauselmaluonnoksessa selitettiin nimenomaan,

" — — — että tahtoessaan säilyttää Venäjän keskushallituksella oikeuden kutsua kokoon ja hajottaa Suomen eduskunnan ja vahvistaa kenraalikuvernöörin yleisvaltakunnallisia etuja koskeviksi selittämät lait **jarrutti** väliaikainen hallitus **vain Suomen työväenluokalle tärkeiden yhteiskunnallisten toimenpiteiden läpiviemistä."** Mutta tämä "venäläisen imperialismin politiikan menestys ei suinkaan vastaa enempää Suomen kuin Venäjänkään työtätekevien joukkojen etuja. Se on **edullinen niin suomalaisille kuin venäläisillekin pääomanomistajille.** Tällaisen asiantilan vallitessa Suomen porvaristolle mieluisissa tapauksissa aina osasi löytää suotuisaa tukea Venäjän porvarillisessa hallituksessa Suomen työläisiä vastaan." (Allev. meidän)

Näin selvästi esittämistään periaatteista eivät bolshevikit luopuneet sittenkään kun Venäjän proletariaatti ja talonpoikaisto oli heidän johdollaan kukistanut kapitalistien ja tilanherrain vallan ja pystyttänyt proletaarisen diktatuurin. Mieluummin olisi neuvostohallitus ja Venäjän vapautunut proletariaatti luonnollisesti nähnyt, että Venäjän porvariston kukistumisen kautta syntynyttä itsenäistä Suomea olisivat myös hallinneet sen työläiset ja talonpojat. Se olisi ollut varmin tae, ettei heidän oman vallankumouksensa saavutusten vakauttamista ja kehittämistä häiritä, sieltä käsin vihamielisillä hyökkäyksillä. Se olisi myös tehnyt mahdolliseksi taloudellisen ja kulttuurillisen yhteistyön molempien maiden tuotantovoimien kaikinpuoliseksi kehittämiseksi ja

työtätekevien elintason kohottamiseksi. Mutta kun oli käynyt selväksi että suomen sosialidemokraattisen puolueen opportunistinen johto ei ollut valmis kutsumaan Suomen työtätekeviä välittömästi seuraamaan Venäjän vallankumouksen esimerkkiä, kukistamaan porvaristonsa vallan ja ettei Suomen kansan enemmistö ollut vielä kypsynyt yhtyäkseen sosialististen kansojen suureen veljesliittoon, niin tunnusti proletariaatin diktatuurin hallitus empimättä porvarillisellekin Suomelle oikeuden erota Venäjästä. Tsarismin ja väliaikaisen hallituksen harjoittaman kansallisen sorron nostattama kansallisviha oli Suomen työtätekevänkin talonpoikaiston keskuudessa vielä siksi voimakas, että se teki sen hyvin altiiksi porvariston harjoittamalle kansalliselle kiihotukselle. Sosialidemokraattisen puolueen virheet kansallisuuskysymyksessä vaikuttivat sen, että sekään ei kyennyt riittävästi paljastamaan tätä porvariston agitatiota. Kun suurporvaristo käytti häikäilemättömästi hyväkseen imperialismin sorron kasvattamaa natsionalismia ajaessaan omia luokkaetujaan, niin oli Suomen työtätekevälle väestölle annettava aikaa selvittääkseen itselleen, mitä merkitsee elää ulkomaisen ja kotimaisen kapitalismin riistettävänä, vaikkapa ulkonaisesti itsenäisenäkin, ja mitä merkitsisi kohottaa työläisten ja työtätekevien talonpoikain hyvinvointia sosialistisen tuotantojärjestelmän puitteissa, vapaana riistäjistä ja välittömässä vuorovaikutuksessa muiden kapitalismista vapautuneiden kansojen kanssa. Viidentoista vuoden aikana valkoisessa Suomessa saavutetun elävän kokemuksen ja Suomen kommunistisen puolueen johdolla suoritetun selvitys- ja taistelutoiminnan pohjalla onkin se differentioiminen, jota Lenin osotti Suomen itsenäisyyden kautta joudutettavan, jo mennyt pitkän askeleen eteenpäin. Eikä vain työläisten, mutta myöskin talonpoikaiston keskuudessa. Yhä suuremmat työläisten ja työtätekeväin talonpoikain joukot järjestyvät taisteluun suurten imperialististen maiden apurina toimivaa suurporvaristoa vastaan.

(Jatkuu.)

N. KREN

Merien yhdistäminen

II. Ihmisten uudistaminen

PIENIKASVUINEN, tanakka, kaljupäinen mies lojui makuutilallaan. Hänen silmänsä ahmivat kuluneen kirjasen rivejä, jonka kanteen oli kirjoitettu: M. J. Lermontov. "Aikamme sankari". Näytti vaikealta saada hänet jättämään lukemisensa.

Hän oli Kovalev, paras betonilaborantti, 9:nnen sulun työkollektiivin ylpeys. Kovalevin rintaa koristi suuri merkki, jossa oli kirjoitus: "Belomorstroin iskuri". Hän katseli ylpeydellä tätä merkkiä, sillä hän sai sen äskettäin kunnostautumisestaan työssä. Hyllylle oli asetettu erilaisia helposti särkyviä esineitä — koetinputkia, tislauspulloja, tislausastioita ja muita lasiesineitä. Näiden esineiden keskellä tunsi Kovalev — tuo 20 vuotias rikollisten elämää elänyt mies, jolla oli "tulopuolellaan" 5 pakoa vankilasta ja 12 vuotta linnatuomioita — olevansa kuin kotonaan. Muuten hän itse asiassa olikin kotonaan, sillä jo kauan sitten oli laboratorio tullut hänen kodikseen. Kovalev ei ollut pelkkä varas. Hän oli rosvopäällikkö, — ja nyt oli tämä sama Kovalev ainaiseksi jättänyt entisyytensä.

— Ei haluta, — sanoi hän, huljutellen

jotakin koeputkea. — Sanon suoraan: ei haluta enempää. Sotajuonia! Te ajattelette, että ei voi paeta? Miten niin! Minä pakenin Namyristä, ja Turuhanskistakin pakenin. Niin, ja nyt minulla on työ: olen betonilaborantti. Rakennamme kanavia. Kaipa te ymmärrätte, — huudahti hän äkkiä, tarttuen kädellään kaljuunsa, — mitä täällä oli vuosi sitten? Tyhjä paikka, metsiä ja karhujakin, eikä mitään muuta, mutta nyt on tällainen rakennusahjo! Kun katsot — hattu lentää päästä. Minä olen nyt betonilaborantti. Kun tämän kanavan rakennamme, pääsen vapaaksi, — menen Moskovaan kanavan rakennustöihin, näyttäydyn vaimolle ja sanon: "Terve, rakkahin. Saan kunnian esittäytyä: laborantti..."

Kovalev toisti vielä viitisen kertaa, että hän on laborantti, betonilaborantti. Hän loi tislauspulloihinsa taisteluun valmistautuvan sotapäällikön katseen. Hänen labolatorioonsa tunkeutui lautaseinän läpi kirveiden ja rautakankien ryske.

Lähettyvillä rakennettiin sulkua n:o 9, ja Kovalev myöskin rakensi sitä, sillä hän, Kovalev, äskeinen rosvopäällikkö, oli nyt tuomarina betonimassojen laatua koskevissa kysymyksissä.

— Kuulehan Kovalev, sano suoraan, minkätähden sinä päätit heittää vanhan ammattisi?

— Mutta eihän betonilaborantin ammatti ole mitään huonompia? Parempi entistä. Ja sitten — ei olla loiseläjä, vaan täysarvoinen Neuvostoliiton kansalainen. Siinä teille onkin suoraan sanottu.

...Lopuksi Kovalev otti hyllyltä ohuen vihkon ja odottamatta luki tunteella ja lämmöllä säkeistön:

Ah, hyvästi mun varaselämäni
ja korttipeli sen keralla.
Puukottamaan minä en enää käy.
Kaikki on ollutta — kuin nuotion savu,
en kulje varkaiden mukana, en heitä suosi.
Ah, ihana Valkeameri!
viileestä raikkaudestasi iloitsen.

— Hyviä säkeitä, — sanoi Kovalev, — täysin oikein kaikki kirjoitettu. Rosvo Babakin on kirjoittanut. On kirjoittanut — sydäntä kirvelee.

Kirjasen kannessa oli kirjoitus: "Yhdistämme meret! Säkeitä ja lauluja Belomorstroilla. OGPU:n Belo-Balt-leirin kulttuuri- ja kasvatusosaston julkaisu".

Kovalevin kaltaisia on Valkeanmeren kanavalla tuhansia. Kanava hämmästyttää jokaista rakenteittensa mahtavuudella, mutta vielä enemmän hämmästyttää se inhimillinen uudestitaonta, se ihmisen uudestisulattaminen, joka tapahtuu tätä kanavaa luotaessa.

Toisen osaston päällikkö Bolshakov toi osastonsa toiselle leiripunktille rakennustyömaan kiertävän lipun. Ihmiset ympäröivät lipun. He huusivat huraata ja heittelivät ylös lakkejaan. He, nämä ihmiset, saivat lipun iskutyöstään ja heidän riemukas huutonsa oli ymmärrettävää. Vähin erin järjestäydyttiin kokoukseen. Pidettiin paljon puheita ja vannottiin, että on työskennelty hyvin, mutta tullaan työskentelemään vieläkin paremmin. Kokouksissa esiintyvien elämäkerta oli merkitty mitä erilaisimmilla rikoslain pykälillä. Jolloinkin sitten näille ihmisille langetetut oikeuden päätökset olivat määritelleet heille erilaisia parantumistiloja: 3:sta 10:een vuoteen. Mutta niitä puheita kuunnellessa voit helposti unohtaa, että olet ojennuslaitoksen työleirillä, vankien keskuudessa. Sana "vanki" täällä tavataan vain virheellisissä asiapapereissa.

Kokousväen yllä hulmusi punalippu. Monien parakkien ovet oli avattu selkoselälleen. Parakit olivat valaistuja. Melkein jokaisessa oli punanurkka, ja akkunain läpi näkyi pöydille heitettyjä kirjoja ja sanomalehtiä...

...Kun päällikkö lopetti puheensa, ilmoittaen lopuksi: "Tässä teille lippu, te olette sen ansainneet", — työntyi joukko likemmä, tempasi hänet käsilleen ja alkoi heitellä ilmaan. Päällikkö poti huonoa aineenvaihtoa, oli turpea ja painoi satakunta kiloa. Siitä huolimatta hän lensi ilmaan kuin höyhen, sillä häntä heiteltiin innokkaasti. Turhaan hän suostutteli heitä:

— Riittää, pojat... Antakaahan hengähtää...

Hänen sanansa hukkuivat ukkosena pauhaavaan huraa-huutoon.

Kokous loppui, lippu vietiin parhaan työkollektiivin parakkiin, ihmiset saattelivat osaston päällikön autoa. Siinä olikin punktin päällystö — päällikkö, hänen apulaisensa, työntekijät, komendantti ja tavalliset työntekijät. Tämän mieluisan ja juhlaan tyytyväisen joukon keskuudessa oli ainoa ihminen, joka ei ollut vanki, itse osaston päällikkö. Muuten hänkin oli kanava-armeijalainen, sillä hän rakensi kanavaa, komentaen valtavaa hydroteknillisten töiden rintamaa ja suurta ihmisjoukko-osastoa — kanavan rakentajia...

Päällikkö ajoi lujaksi lyötyä maapohjatietä, aivasteli ja tuohotti. Juhlallisuudet ilmaanheittelemisineen väsyttivät häntä. Autonkuljettaja kysyi:

— Minne teidät viedään, kansalainen päällikkö: asuntoon vaiko osastoon?

— Mihinkä "asuntoon"?! On selvää, että osastoon... Työtä on vielä kokonainen kasa. Fui, kiikuttivat peijakkaat...

Autonkuljettaja neuvoskeli osaa-ottavasti.

— Ette olisi antaneet, kansalainen päällikkö.

— Ei, veliseni, et mitään tee: olihan joukko...

Ei, tätä et heti ymmärrä! Missä ovat pistävät piikkilangat? Missä vangit? Missä vartiosto? Missä erikoisleiri? Näet vain vapaasti työhön meneviä ja töistä palaavia ihmisiä. Näet plakaatteja ja tunnuksia, jotka kutsuvat työhön, bolshevistisiin temppoihin, kuuden ehdon toteuttamiseen. Näet leirillä julkaistuja sanomalehtiä ja lehtisiä, jotka ovat täynnä leirikirjeenvaihtajien, s.o. vankien antamaa ainehistoa. Näet kokouksia, istuntoja, joukkotilaisuuksia, toimivan yhteiskunnallisuuden. Voi olla, että kaikkein merkillisin on siinä, että koko vankien joukkoa hallitsevat ja kasvattavat itse vangit. Vain kaikkein korkeimmilla johtavilla paikoilla on OGPU:n työntekijöitä.

Vieläpä vartiostossakin, jota silmä ei lainkaan huomaa, on 50—70 % vankeja.

Vangeista otetut kiväärimiehet eivät eroa mitenkään vapaista. Samat velvollisuudet, sama formu, sama käyttäytyminen. Enimmäkseen nämä vangit ovat, kuten täällä sanotaan, "byitovikejä", s.o. elintaparikosten johdosta tuomittuja. Yleisissä töissä he ovat osoittaneet halunsa parantumiseen, he ovat vakuuttaneet sen asiassa, työssä, ja siksi heidät on otettu vartiostoon.

Valkeanmeren- Itämeren työ-ojennusleirin hallinnon yhteydessä on suuri kulttuuri- ja kasvatusosasto. Tämän osaston johdossa on OGPU:n työntekijä, kaikki muut toimitsijat, johtavatkin, ovat — vankeja.

Kulttuuri- ja kasvatusosaston haltuun on keskitetty kaikki kulttuurinen ja kasvatustyö leirillä, sekä paikallinen sanomalehdistö. Keskitysleirin kaikissa kahdeksassa osastossa on omat kulttuuri- ja kasvatusosastonsa. Kussakin leiripaikassa on vanhin kasvattaja ja useita muita kasvattajia.

Kasvattaja ei osallistu yleiseen työhön, mutta työtä hänellä on kurkkua myöten. Asiallisesti hänen on valvottava kaikkea. Jos on järjestettävä illanvietto- niin se on kasvattajan tehtävä. On järjestettävä lehtien ääneenlukua — taas kasvattaja. Jos on henkilökohtaisesti vaikutettava johonkin niskottelijaan — niin jälleen kysytään kasvattajaa. Kaikkialla vain kasvattaja...

Kaikilla leiripaikoilla on kollektiivit ja prikaatit. Kollektiivit elävät yhdessä, yhdessä työskentelevät ja yhdessä ruokailevat. Tavallisimmin kollektiivit muodostetaan sellaisista henkilöistä, jotka ovat lujasti päättäneet luopua menneisyydestään. Ja yleispiirteenä on, että kollektiivit työskentelevät mainosti. Työnormien 150—200 prosentilla täyttäminen ei siellä ole mikään ihme. Eikä siinä kaikki, että kollektiivit itse työskentelevät oivallisesti; samalla ne myöskin uudesti kasvattavat toisia. Aika ajoin tällaiset kollektiivit vetävät keskuuteensa ryhmän "roeshnikkoja" (johtuu lyhennyksestä roe- joka merkitsee kielteisten aineiden ruotua), puuhaavat näiden "roeshnikkojen" kanssa, muokkaavat, kasvattavat heitä, — ja kun jonkin ajan kuluttua katsot, niin jostakin uppiniskoittelijasta, laiskurista ja lorvailijasta saattaa tulla mainio työntekijä.

Kollektiivi valitsee itse itselleen puheenjohtajan, puheenjohtajan apulaisen, sih-

teerin, se itse tuomitsee sääntöjen rikkojat, jotka häiritsevät elämän normaalista kulkua kollektiivissa. Näillä kollektiiveilla on tavallisesti hyvin kuvaannolliset nimet, jotka luonnehtivat niiden luonnetta ja tarkoitusta "Uudestimuokkaus", "Uudelle tielle". "Yleisvenäläiselle erikoiskomitean nimelle omistettu", j.n.e.

Pääasiallisempana kasvattajana keskitysleirillä, kasvattajana, jolla ei ole minkäänlaista virka-arvoa eikä nimitystä, mutta jonka vaikutus ulottuu kirjaimellisesti kaikkialle, on työ. Jokainen työskentelee taitojensa ja voimiensa mukaan, mutta jokaisen on työskenneltävä. Täällä, samoin kuin kaikkialla koko Neuvostoliitossa, työ on muodostunut kunnian, sankaruuden ja maineen asiaksi. Täällä, samoin kuin kaikkialla meillä iskuri — on kaikkein kunnioitetuin henkilö. Ja mikäpä jokin kanava-armeijalainen liekin ollut menneisyydessä, kukaan ei häntä manaa tämän entisyytensä johdosta, jos hän vain työskentelee hyvästi, jos hän on todellinen etutaistelija tuotannossa ja elintavoissaan. Iskurille — on turvattava parhaat edut palkkoihin ja varusteluun nähden. Iskurille — myöskin oikeus tavata omaisiaan (ja vielä GPU:n kustannuksella). Iskurille helpotuksia, vankeusajan supistaminen ja vapauttaminen ennen määräaikaa. Iskurien valokuvia julkaistaan paikallisissa lehdissä, iskurien kuvia ripustetaan tuotannollisiin paikkoihin, patosulkuihin, jonka tarkoituksena on osoittaa: katsokaa, ihailkaa, ottakaa esimerkkiä! Tuotannollisesta ja hyvästä työskentelystä kerrotaan kokouksissa ja jonkkotilaisuuksissa.

Vanki ei keskitysleirillä tunne itseään vangiksi, jonka on vain suoritettava vankeusrangaistuksensa. Hän tuntee itsensä ihmiseksi, joka osallistuu muiden mukana sosialistiseen rakennustyöhön, joka tekee hyödyllistä työtä ja vielä minkälaista: kanavaa. Tuossa samaisessa runokokoelmassa "Yhdistämme meret", josta ylempänä mainitsimme, on eräs mainio runo, joka kuvaa Grishka-nimisen entisen varkaan uudestikasvattamista:

"Grishkan hiukset törröttää.
Tiettyhän on, miltä ihmisestä tuntuu
silloin kun hänelle vakuutetaan,
että sinä voit... jokea tehdä.
Ja huimaa päätänsä heiluttain,
kanaalin tarkoituksen oivaltain
ensi kerran nyt käsitti Grishka,
että sehän kuulostaa ylväältä."

Minkälaisella syvällä vihalla täällä leimataan laiskurit, lorvailijat, joiksi heitä nimitetään. Kuinka paljon myrkyllisiä runoja paikallinen sanomalehti "Perekopka" omistaakaan niille...

Lorvailija, vetelehtijä — on kaikkein halveksituin, kaikkein inhotuin ihminen siellä. Taistelu sellaisia vastaan on siellä kohotettu korkealle poliittiselle tasolle. Lorvailija ei ole pelkkä lorvailija, hän on tuotannon vihollinen, keskitysleiriläisten työkollektiivien vihollinen.

Tietenkin olisi outoa ajatella, että näissä keskitysleireissä kaikki voisivat parantua ja parantuisivat. Siellä on myöskin sellaisia, joita tuskin mikään kykenee uudesti kasvattamaan. Siellä on myöskin läpeensä mädänneitä yhteiskunnan loiseläjiä, läpiliipattuja varkaita ja ryöväreitä, roistoja, "shpana", kuten he itseään nimittävät... Siellä on uppiniskaisia vastaan rimpuilijoita, on myöskin karkulaisia.

Leirien johdon pulmallisena tehtävänä onkin juuri se, että sen on saatava selville, kuka vangeista voi vielä parantua, muokkautua, sen on uudelleen valettava heidät eikä sallittava turmiollisesti vaikutettavan tähän eristysleiriläisten työkollektiiviin toivottomasti kielteisten ainesten taholta. Luonnollisesti kaikkein eniten kohdistetaan huomiota henkilöihin, jotka ovat yhteiskunnallisesti meille läheisiä, henkilöihin, jotka ovat sattumalta tehneet jonkin rikoksen.

Shishnjessä on mallikelpoinen Sheludkovin prikaati, joka melkein säännöllisesti täyttää suunnitelmansa 150—200 prosentilla. Koko prikaati on kokoonpanoltaan entisiä varkaita ja ryöväreitä ja itse Sheludkov — on samoin entinen ryöväri, tuomittu rikoslain 59 pykälän nojalla. Mutta kaukaisemmalta menneisyydeltään Sheludkov on entinen Donin kaivostyöläinen. Ja nykyään — hän on iskuri, mainio

järjestäjä ja seisoo vankasti itsensä parantamisen tiellä.

Erään kerran Sheludkovilta kysyttiin:

— Kuules Sheludkov, eikö sinut tuomittu 58:nnen nojalla (vastavallankumouksesta)?

— Ei, — sanoi Sheludkov, — minut tuomittiin 59:nnen nojalla, 58 pykälä — on luokkavihollinen minulle.

Entinen ryöväri, joka aikaisemmin on itse ollut työväenluokan vihollinen, nykyään jo tietää, kenen kanssa hänen tulee kulkea ja ketä vastaan.

* * *

Monet keskitysleiriläisistä jäävät vapaiksi päästyään vapaaehtoisesti työhön leirille, kiinnostettuina kanavan rakennustyöstä. He työskentelevät aivan samoin kuin aikaisemminkin, tuntien itsensä tämän kanavan rakentajiksi, jotka ovat edesvastuussa sen kohtalosta.

8:nnen sulun toimelias töiden johtaja, insinööri Tshernov, — hänkin entinen vanki, nykyään vapaa kansalainen, — kertoi hieman hämmästyneellä äänellä:

— Kummallista. Minä olen päässyt vapaaksi, mutta vielä tähän mennessä en ole edes kirjoittanut vaimolleni siitä. En tunne mitään eroa. Sama yksityishuone on minulla edelleen asuntona. Samainen pöytä (eikä mikään huono pöytä olekaan, sanon teille). Sama työ kuin ennenkin. Unhotin kirjoittaa... Työ, nähkääs, kiinnostaa ja vetää puoleensa. Minä näet en ole mikään hydroteknikko, vaan suunnittelija. Patosulkujen kanssa en aikaisemmin ole ollut minkäänlaisessa kosketuksessa. Mutta täällä rakentelen. Yleensäkin, voimme sanoa, että tämä rakennustyö — on polyteknillisenä kouluna meille... Täällä opit kaikkea. Yhtä nyt vain pelkään: kun lopetamme kanavan rakentamisen, menemme siviilitöihin, niin hukkaan joudun... Sillä minkälainen vauhti, minkälaiset mittasuhteet meillä täällä on... Te sanotte, että on ne mittasuhteet muuallakin? Se on tietenkin totta, mutta kaikesta huolimatta Valkeanmeren kanava on kerrassaan poikkeuksellinen rakennustyö.

... Tshernov seisoi betonista rakennetun patosulun ylimmällä harjalla ja tuuli yritteli itsepintaisesti repiä hänen päästään korvuksineen tuulessa lepattavaa lakkia. Lähestyi ilta: maassa jo syttyivät tulet, taivaalla tähdet... Kaikkialla ympärillä kiehui työ, kaikui taukoamaton kankien, kirveiden, lapioiden ja nostokoneiden kalske. Tshernov katsahti isännän silmäyksellä ympärilleen. Hän oli tosiaankin 8:nnen patolaitteen isäntä ja valmistautui antamaan sen ennen määräaikaa.

* * *

Tavattoman paljon ponnistuksia käytetään siihen, että jokainen työhön osallistuva olisi kylläinen, varustettu vaatteilla ja jalkineilla, että hänellä olisi tilaisuus kulttuurisesti huvitella, levätä kulttuurisesti. Näiden rivien kirjoittaja joutui omin silmin näkemään, miten erään osaston päällikkö itse henkilökohtaisesti tarkasti jalkineiden korjausverstaassa korjaustöiden laatua. Hän työnsi kätensä likaiseen saappaaseen, ja ikävästi kävi johtajalle ja korjaustöiden mestarille, jos siellä vaan löytyi nauloja, 8:nnen osaston 2:en punktin ruokalassa osaston päällikkö huomasi pilaantunutta, puhdistamatonta perunaa erään vangin lautasella. Heti paikalla ruokalan johtaja erotettiin tehtävästään ja seuraavana päivänä hän joutui yleisiin töihin.

Ihmisistä huolehtiminen on keskusleirillä saatettu erittäin korkealle tasolle. Tavattoman suuri huomio kiinnitetään työoloihin. Kullekin sopivat käsikärryt, hyvät kärräysitiet, kunnolliset työkalut, työvoiman oikein sijoittelu, täsmällinen töiden järjestely — kaikki on tarkoin harkittua ja toteutetaan täsmällisesti elämässä.

Kaikki tämä yhteensä otettuna, kerrottuna rautaisella kurilla ja kiinteällä yksilöpäällikkyydellä antoikin mahdollisuuden suorittaa yhdessä vuodessa loppuun tämän maailman valtavimman vesireitin rakentamistyöt.

* * *

Kanava ja ihmisen uusiminen!

Vaikea on sanoa, kumpiko niistä on

valtavampaa. Molemmat ovat suorastaan hämmästyttäviä.

Kuinka säälittäviltä ja naurettavilta näyttävätkään kaikenlaisten porvarillisten kynäilijäin kirjalliset tuotteet, joissa he räikein värein kirkuvat "OGPU:n keskitysleirien kauhuista". He eivät jaksa koskaan kohota niin korkealle, että kykenisivät käsittämään, miten nämä ihmiset, jotka vasta muutama aika sitten olivat vielä työväenluokan ja Neuvostoliiton vihollisia, luovat kerrassaan mainoita laitteita, ja luovat todellisella luomisinnolla, eläytyneinä siihen itsekin, uudestimuokkautuen työssään.

Niin, tämä on epäilemättä eräs Neuvostoliitossa tapahtuneista suurimmista ihmeistä.

Proletaariselle vallankumoukselle vieraiden henkilöiden on tosiaan mahdotonta käsittää sitä.

Poventsa — Karhumäki — Sorokka.

KATSAUKSIA

PUOLUEPUHDISTUS. Jouluk. 10 p:nä 1932 NKP(b):n keskuskomitea julkaisi seuraavan päätöksen:

"XVII puoluekonferenssin (huhtikuussa v. 1929) puolueen puhdistuksesta tekemän päätöksen pohjalla NKP(b):n KK päättää:

1) Suorittaa vuoden 1933 kuluessa puolueen jäsenten ja jäsenkandidaattien puhdistuksen.

2) Keskeyttää tämän päätöksen julkaisemispäivästä alkaen puolueen kandidaateiksi oton ja kandidaattien siirron puolueen vakinaisiksi jäseniksi kaikkialla koko Neuvostoliitossa sekä kaupungeissa että maaseudulla."

Tämän päätetyn puhdistuksen toimeenpano, niinkuin aikaisemminkin suoritetut yleiset ja osittaiset puolueen puhdistukset merkitsee seuraavan Kominterniin kuulumisehdon (13:nnen pykälän) täyttämistä: "Kaikkien maiden kommunististen puolueiden, joissa kommunistit suorittavat työtään legaalisesti, on suoritettava aikaajoittaisia puhdistuksia (uudestaan rekisteröintejä) puoluejärjestöjen kokoonpanoon nähden, että puolue systemaattisesti puhdistuisi siihen välttämättä takertuneista pikkuporvarillisista aineksista."

Yleisiä puoluepuhdistuksia on puolueessamme toimeenpantu tätä ennen kaksi kertaa. Ensimmäinen niistä toimitettiin Leninin ehdotuksesta v. 1921, jolloin puolueemme tiivisti rivejään uuteen talouspolitiikkaan siirryttäessä. Toinen suoritettiin v. 1929, jolloin puolue siirtyi laajaan hyökkäykseen sosialismin puolesta koko rintamalla. Osittaisia puhdistuksia on ollut niinikään kaksi: ei-tuotannollisten solujen jäsenten ja kandidaattien tarkastus XIII puoluekonferenssin jälkeen ja maaseutusolujen osittaistarkastus v. 1926. Nyt toimeenpantava kolmas yleinen puhdistus tullaan suorittamaan toisen viisivuotiskauden ensimmäisenä vuonna.

XVI puoluekokouksen jälkeen puolueemme jäsen- ja kandidaattimäärä on lisääntynyt 1278000:lla (huhtik. 1 p:nä 1930 puolueessamme oli 1852000 ja heinäk. 1 p:nä v. 1932 3130000 jäsentä ja kandidaattia). Viimeisten kahden vuoden aikana puolueemme jäsenmäärä on siis lisääntynyt 69 %:lla, kun XV ja XVI puoluekokousten välisellä ajalla se lisääntyi 42,2 %:lla ja XIV ja XV edustajakokousten välisellä ajalla vain 20,8 %:lla

Puolueeseemme on näinä vuosina liittynyt kaupungeissa pääasiassa parhaita tuotannossa työskenteleviä iskureita ja maaseudulla etumaisia, kollektivisteja. Mutta tämän ohella on puolueeseen päässyt kulkeutumaan vähemmän varmojakin aineksia, johtuen se siitä, etteivät puoluejärjestöt ole kaikkialla olleet riittävän valppaita suorittaessaan valintaa puolueeseen pyrkiväin keskuudessa. Vieläpä ovat eräät puoluejärjestöt viehättyneet puolueen kasvun alalla tavoittelemaan vain määrällisiä saavutuksia, kiinnittämättä huomiota uusien jäsenten laatuun. Näin on puolueeseen joutunut usein tovereita, jotka eivät ole tehneet itselleen selväksi puolueen jäsenen velvollisuuksia eivätkä ole poliittisesti kylliksi kehittyneitä täyttääkseen nämä velvollisuudet. Myöskin on moniin puoluejärjestöihin varsinkin maaseudulla, päässyt täten kommunismille vieraita aineksia, jotka eivät kykene eivätkä halua noudattaa puolueen politiikkaa. Vieläpä on muutamin paikoin puolueen riveihin onnistunut tunkeutumaan, käyttäen hyväkseen puoluejärjestöjen riittämätöntä poliittista valppautta, tietoisia luokkavihollisiakin.

XVII puoluekonferenssi päätöksissään totesi, että luokkataistelu tulee vielä vastaisuudessakin ja erittäinkin määrättyinä ajankohtina ja sosialistisen rakennustyön määrätyillä aloilla kärjistymään ja että ei voida vielä pitemmänkään ajan kulues sa välttää proletariaatille vieraiden vaikutusten tunkeutumista työläisten keskuuteen ja vieläpä puolueeseenkin. Tämän yhteydessä ja tämän vuoksi XVII puoluekonferenssi korosti, että on välttämätöntä edelleenkin lujittaa proletariaatin dikta-

tuuria ja jatkaa taistelua opportunismia ja varsinkin tämän hetken päävaaraa, oikeisto-opportunismia, vastaan.

Käytännöllinen elämä on osoittanut tämän XVII puoluekonferenssin määritelmän täysin oikeaksi. On lukuisia tapauksia, m.m. meidän suomenkielisen väestömme asuma-alueilla, jolloin luokkaviholliset ovat aktivisoineet toimintaansa juuri puolueeseen pesiytyneiden vieraiden, heikkojen ja opportunististen ainesten suojassa. Viljanhankintojen vastavallankumoukselliset saboteerausyritykset ja kulakiston jätteiden tuholaistoiminta kollektiivitalouksissa eivät useinkaan olisi tuottaneet minkäänlaisia tuloksia, elleivät niitä olisi olleet avustamassa puoluetta pettävät "kommunistit". Vain siellä, missä kulakkien tuhotyötä ovat johtaneet puolueen jäsenkirjoja kantavat puolueen viholliset, tuholaistoiminta on tuottanut vissejä tuloksia luokkavihollisemme hyväksi.

Tämän vuoksi tarvitaan puolueen rivien perinpohjaista tarkastusta, niiden puhdistamista vieraista ja heikoista aineksista. Ne eivät saa puolueen nimissä häväistä sen auktoriteettia ja vääristellä sen politiikkaa, niin kuin viimeaikoina on monasti tapahtunut. Puolue paljastaa ja poistaa riveistään luokkavieraat ainekset, puoluekurin rikkojat, oikeisto-opportunistit, vastavallankumoukselliset trotskilaiset, kaksinaamaiset petturit, jotka muodollisesti hyväksyvät puolueen linjan, mutta tosiallisesti tekevät julkeata puoluevastaista työtä. Se antaa säälimättömiä iskuja puoluelinjan "vasemmistolaisille" vääristelyille ja kaikenlaiselle sovittelevalle suhtautumiselle opportunismiin nähden. Näin se puoluepuhdistuksen kautta entistä enemmän tiivistää rivejään kohottaa taistelukykyisyyttään ja lujittaa yhteyttään työtätekeviin joukkoihin. Vielä entistäkin lujempana ja karaistuneempana se tulee käymään taistelua toisen viisivuotissuunnitelman historiallisten tehtäväin ja yleismaailmallisen proletaarisen vallankumouksen puolesta.

SCHLEICHERIN HALLITUS SAKSASSA. Hallituspylan muodostuminen Saksassa oli välitön tulos radikalisoituvien joukkojen painostuksesta ja luokkataistelun voimistumisesta johtuvasta ristiriitojen kärjistymisestä porvariston leirissä.

Joulukuun alussa kenraali Schleicherin johdolla muodostettu uusi hallitus merkitsee fasistisen diktatuurin voimistumisen uutta vaihetta Saksassa. Porvaristo yrittää herättää työväestön keskuudessa illusioita siitä, että Schleicherin hallitus on edesmennyttä Papenin hallitusta parempi ja että se muka ei tule noudattamaan papenilaista politiikkaa. Tosiasia kuitenkin on, että uusia metoodeja käyttäen ja voimiensa uutta ryhmittelyä suorittaen porvaristo pyrkii toteuttamaan samat vaatimuksensa ja saman finanssipääoman ohjelman, mitä se toteutti jo aikaisemminkin.

Schleicherin hallituksen tärkeänä erikoisuutena on se tosiasia, että Schleicherin käsiin on keskitetty nyt sekä valtiokanslerin että sotaministerin tehtävät. Sotilassivustan ominaispaino fasistisen hallitusvallan sisällä on kasvanut. Valtiokanslerin ja sotaministerin tehtävien yhdistäminen lisää fasistisen valtion hyökkäävää taantumuksellista voimaa. Viimeisten viikkojen aikana kenraali Schleicher on useasti ja täysin selvästi esittänyt ajatuksen siitä, että lähimpien kuukausien aikana odotettava työläisten esiintyminen on "määrättyjä keinoja" hyväksikäyttäen lyötävä takaisin.

Edelleen uutta hallitusta luonnehtiva on myöskin se tosiasia, että fasistisen diktatuurihallituksen sisällä sotilaallisen sivustan voimistumisen ohella voimistui myöskin suurteollisuuden sivustan ominaispaino, Kun edellisessä hallituksessa oli eittämättä johto suurmaanomistajilla, niin on se nyt sotilaallisen sivustan ohella teollisuusporvaristolla. Saksan teollisuuden liitto Kruppin johdolla on jo jonkin aikaa yrittänyt muodostaa schleicheriläistä hallitusta ja määrätyllä tavalla tässä mielessä on painostanut myöskin Hindenburgia. Kaikella tällä tulee olemaan suuri merkitys toisaalta hyökkäyksen järjestämiselle proletariaatin elinehtojen alentamiseksi ja toisaalta teollisuuden **rahastamiselle.**

"Schleicherin hallituksen muodostaminen on yritys luoda läheisempi yhteys sotilaallisen sivustan ja erilaisten teollisuusryh-

mittymien välille syrjäyttämällä jossain määrin suurmaanomistajia, jotka ovat tähän saakka olleet johtavassa asemassa." (Thälmann)

Schleicherin hallitus on ylimenohallitus, joka valmistaa tietä ja maaperää hitleriläisten valtaannousulle, joita porvaristo vielä toistaiseksi pitää reservissä tulevien tapahtumien varalta.

Tämän yhteydessä on erikoisesti alleviivattava sosialidemokraattien taholta havaittu lähentyminen Schleicherin diktatuuriin, joka lähentyminen johtaa sosialidemokraattisen puolueen fasistisoitumisen suteen etaappiin.

Saksan kommunistisen puolueen tehtävänä tulee olemaan Schleicherin diktatuurihallituksen todellisen luonteen ja tämän ohella sos. dem. puolueen sosialifasistisen politiikan paljastaminen sekä työtätekevien joukkojen hyökkäyksen kehittäminen. "Schleicherin diktatuurin kohtalon määrää ennenkaikkea ja melkein yksinomaan proletariaatin luokkavoima". (Thälmann) Saksan kommunistinen puolue tällä hetkellä suurella tarmolla ja menestyksellä kehittää ja organisoi tätä proletariaatin luokkavoimaa kutsuen proletariaattia ja kaikkia työtätekeviä hyökkäykseen ja järjestäen vallankumouksen armeijaa tätä hyökkäystä varten.

Kommunistin v. 1932 sisältö *)

*) V. 1933 alussa julkaisemme Kommunistin yhdistetyn sisältöluettelon, jossa selkkaperäisesti luetteloidaan Kommunistin kaikkien vuosikertojen sisältö vv. 1925—32.

N:o S.

Kollektiivitaloudet. Maatalous. Neuvostokauppa.

Neuvosto-Karjala ja Leningradin alue

Komintern ja Kominternin veljespuolueet

Kapitalismin pula

Vallankumousliike kapitalismin maissa

Sodan vaara

Suomi

Toimituskollegio: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja) J. A. Lehtosaari.

Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko.

Отв. редактор, И. К. Лехтинен. Техн. ред.: П. Нотко.

„Kirja" № 378. Jätetty kirjapainoon 16/XII kirj. painettavaksi 5/I—33
Ленгорлит № 64694. 3 п. л. 65408 зн. на п. л. 62 x 88. Тираж 2.220 экз.

Типография „Кирьяпая", Ленинград, Харьковская, 9 Заказ № 3890

Valtion Kustannusliike

KIRJAN

LENINGRADIN OSASTON

vuonna 1933 julkaistavat sanoma- ja aikakauslehdet ja niiden tilaushinnat

Lehden tai julkaisun nimi	Ilmestyy	Tilaushinnat				Yksityisnumeron hinta
		1 kk.	3 kk.	6 kk.	12 kk.	
Sanomalehdet:						
1. Vapaus	joka päivä	1:25	3:75	7:50	15:—	—:05
2. Nuori Kaarti . . .	joka toinen päivä	—:65	1:95	3:90	7:80	—:05
3. Kipinä	5 kertaa kuukaudessa	—:25	—:75	1:50	3:—	—:05
Aikakauslehdet:						
1. Neuvostonainen . .	2 kertaa kuukaudessa	—:60	1:80	3:60	7:20	—:30
2. Rintama	„	—:70	2:10	4:20	8:40	—:35
3. Punavartio	„	—:60	1:80	3:60	7:20	—:30
4. Kommunisti	„	1:20	3:60	7:20	14:40	—:60
5. Kollektivisti	„	—:70	2:10	4:20	8:40	—:35
6. Tietoa ja tekniikkaa	„	—:70	2:10	4:20	8:40	—:35
7. Punainen Valistustyö	1 kerran kuukaudessa	—:60	1:80	3:60	7:20	—:60

Hinta 50 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ“

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАД 1932